

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 905

DE TIJGER VAN PARIJS.

fr. 1.50

Je bent toch niet van de politie?

NIEUWE SERIE

De Tijger van Parijs.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN AANSLAG IN DE MAAK.

Omstreeks twaalf uur in den nacht waren er een achttal personen bijeen in een vrij ruim vertrek, dat het midden hield tusschen een gelagkamer en een werkplaats.

Er bevond zich een lange tafel in, die evengoed dienst kon doen als toonbank dan als werkbank. Het was laag van zoldering, en die zoldering had nog balken, en dat was volstrekt geen wonder, want niet alleen dit huis, maar ook alle anderen aan de Rue des Mignottes behooren tot de oudste van Parijs.

In het centrum van de stad vindt men er, die nog ouder zijn, maar die zijn zeer zeldzaam, want de moderne tijd kent geen erbarmen, en sloopt alles, wat in den weg staat, of wat niet meer beantwoordt aan de hedendaagsche eischen.

Maar daar in het Noordoosten is nog geen behoefte aan reusachtige winkelgebouwen, banken, bioscopen, kantoorgebouwen en meer van die huizen, die wij nu als onontbeerlijk schijnen te beschouwen.

Het is de wijk der armoede en der misdaad,

en daar komt men niet zoo spoedig tot een verbouwing.

Het vertrek waarin deze menschen zich bevonden was het eenige van die gelijkstraatsche verdieping. Daarboven waren er nog twee, en dan kwam het spitse dak met overblijfselen van steenen borstweringen, en fraaie, oude schilden.

Dit huis stond achter op een binnenplaats, morsig, vol kuilen, donker, zelfs als de zon scheen en waar overdag de rampzalige kinderen speelden, die reeds bij hun geboorte voorbestemd schenen te zijn, hun vaders en moeders in de misdaad op te volgen, zoodra die naar Mazas, Saint Sulpice, of zelfs naar de guillotine zouden gaan.

Wat hier opwies, scheen onherroepelijk gedoemd te zijn, ten onder te gaan, te bederven, te ontaarden.

Maar men kwam niet zoo heel gemakkelijk op die binnenplaats, want er was maar een enkele toegang, en die liep door het huis van den Le Lapin, den kroeghouder.

Wie den dikzak daar zag staan achter zijn

toonbank, moest wel tot de slotsom komen, dat hij zijn bijnaam van „het konijn” zeker een jaar of dertig geleden moest hebben gekregen, want hij leek nu allesbehalve op zulk een rap, sierlijk diertje.

Wel waren er nog andere middelen om op de de binnenplaats te komen, namelijk de houten smalle trappen die langs de achtergevels van de oude huizen liepen, maar die konden natuurlijk alleen gebruikt worden door de bewoners van die huizen. Men taxeerde den ouderdom ervan op minstens drie eeuwen, en men geloofde dat er sedert hun bouw weinig of niets aan veranderd was.

Onder „men” moeten wij hier dan verstaan het half dozijn Parijzenaars, dat inderdaad iets afwist van het bestaan dezer huizen, die zich schenen te verschuilen, en waarvan niemand die er voorbij ging kon vermoeden dat zij die eeuwenoude binnenplaats ontsloten, waar zelfs de vernielzuchtige jeugd de prachtige oude pomp die er stond nog niet geheel had kunnen verwoesten.

Er waren nog houten luifels, boven kleine, in lood gevatte ruitjes, er waren nog ringen, om de vermoeide paarden der reizigers aan vast te binden, er waren nog regenpijpen, versierd met prachtige leeuwenkoppen en drakenmullen, kortom, voor den liefhebber van oudheden viel er heel wat te smullen, als hij maar geweten had dat het bestond!

Vroeger was de toegang een breede inrijpoort geweest, en zeer waarschijnlijk heeft daar ergens een groot logement gestaan. Dat is verdwenen, en daarmee ook de inrijpoort. Er is een wijnhuis voor in de plaats gekomen, en toen Le Lapin het zelf in bezit kreeg begon hij op zijn eigen houtje met metselstenen en kalk te knoeien, en het gevolg was, dat men nu van van de Rue des Mignottes die gore binnenplaats niet meer kon bereiken, of men moest eerst door zijn gelagkamer, dan door zijn gang, vervolgens over zijn eigen plaatsje, met een muur omringd, en tenslotte door zijn eigen deur, die dat erfje van zijn binnenplaats afsloot.

Degenen die daar dus in die werkplaats waren, konden er wel zeker van zijn, dat zij niet verast werden bij den arbeid, dien zij daar verrichten. En dat was wel noodig, want die arbeid was van tamelijk zonderlingen aard.

Twee mannen, zeer jong nog, niet veel meer dan knapen, waren bezig, bij het licht van een zeer moderne, elektrische lamp wapens schoon te maken, de een een ouderwetsche bulldog-revolver, de ander een vrij roestige, maar zeker

nog bruikbare browning.

Zij zaten aan een kleine tafel, en op een krant hadden zij de onderdeelen van die wapens uitgespreid. Een schroevendraaier, een schoteltje met machineolie, een kippenveertje, en een paar lappen waren de middelen, waarmede zij de oude instrumenten tot aanval of verdediging poogden op te lappen.

In een hoek daartegenover was een man met vuurrood haar bezig met 't monteeren van voorwerp dat alleen 'n militair dadelijk zou herkennen. Het was een zoogenaamd Lewisgeweer, een zeer snel schietend wapen, dat eigenlijk niets anders is dan een draagbare mitrailleur, en dat de vorm heeft van een gewoon geweer, behalve dat alles zwaarder van constructie is.

Inplaats van het patronenlint gebruikt men bij deze wapens een ronddraaiende schijf, waarin 36 patronen een plaats kunnen vinden, en die zeer snel kan ronddraaien, waardoor telkens een nieuwe patroon voor de loop kan worden gebracht en afgeschoten.

Die schijf is heel gemakkelijk en vlug te vervangen door een nieuw, en in de hand van een goed schutter is het een verschrikkelijk wapen, dat Lewisgeweer. Het werd voor het eerst gebruikt in den moorddadigen wereldoorlog, die nog maar zoo kort achter ons ligt.

De man met het roode haar was bezig, zulk een geweer in elkander te zetten.

Naast hem was iemand bezig, een klein, gebocheld mannetje een taak te verrichten, die niet zonder gevaar was.

Hij zat aan het eind van de lange werkbank, en voor hem lag een bergje van een donkerbruin fijnkorrelige stof op een krant. Aan zijn rechter hand lagen koperen patroonhulzen, vele dozijnen, en aan zijn linker geblindeerde kogels van het kaliber no. 6. Verder stond er nog een klein weegschaaltje vlak voor hem, en met dat alles werkte hij.

Met behulp van een houten mosterdlepeltje nam hij wat van het bruine goedje — het was niets anders dan kruit voor geweerpatronen — woog er heel precies een zekere hoeveelheid van af, deed die in een van de koperen patroonhulzen, en perste er vervolgens den stalen kogel in, waarop hij de aldus gereed gemaakte patroon netjes in een kartonnen doos deed.

Een jongen die vervaarlijk scheel zag keek bij dat werk toe, met een grijns om zijn dikke lippen, en wat verder aan de bank zaten twee vrouwen met kort krullend haar, die eveneens zwijgend toezagen.

Maar de kleine bultenaar hield eensklaps op

met zijn werk, snoof eens, en wendde toen met een ruk het hoofd om naar den hoek waar de jongens met hun wapens bezig waren.

Zijn kleine oogen hadden een woeste uitdrukking gekregen, en hij zag er nu uit als een nijldige baviaan, toen hij met een schelle stem krijtschte :

Nu voor de laatste maal, jullie daar — doe je die sigaret uit je bek of niet ? Ik heb er niets tegen dat jullie de lucht in gaat — als je het maar alleen doet ! Vervloek zij degeen, die ons met jullie heeft opgescheept ! Men kan hier onmogelijk rustig werken. Ik wilde dat wij jullie nooit in deze zaak hadden gehaald.

— Praatjes Paddenstoel ! zei een van de jongens ruw, en zonder de sigaret uit den mond te nemen. Je zit wel zes meter van ons vandaan. Je maakt mij niet wijs dat er gevaar is !

— Dat is er wel stommeling ! hernam de bultenaar. Kruit is als stof zoo fijn — het kan overal rondzweven, zonder dat je het zelfs ziet ! Binette, zeg jij hun eens dat zij het laten ! Voor mij hebben zij toch geen ontzag !

De man die bezig was met het Lewisgeweer haalde de schouders op en zei grimmig :

— Alsof zij het voor mij wel hebben ! Dat was in mijn tijd anders — toen zouden die jeugdige beginnelingen het niet gewaagd hebben het bevel van een oudere in den wind te slaan !

Op dit oogenblik ging er ergens in de schaduw snel een smalle deur open, en een man trad in het licht.

Niet zoodra hadden de beide jonge misdadigers in hun hoekje hem gezien, of zij verbleekten, wierpen snel hun sigaretten op den grond en doofden ze met den voet. Hun gezichten waren van angst vertrokken toen de man langzaam naderde.

Hij was groot, sterk gebouwd, en hij had lichtgrijze oogen met een onaangename, harde uitdrukking erin, zelfs in zijn vriendelijkste oogenblikken — en die waren bij den Tijger uiterst schaarsch ! Op dit oogenblik lag er in die oogen een uitdrukking, die zelfs een moedig man schrik kon hebben aangejaagd.

— Wat beteekent dat ? vroeg hij langzaam, een van de jongens strak aanziende, Rookten jullie hier ondanks mijn verbod ? Wie is begonnen ?

Sidderend en met een stem die zoo heesch was dat ze nauwelijks kon worden verstaan, zeide een van de misdadigers :

— Ik ben begonnen, Tijger. Ik zweer je dat ik het nooit weer zal doen. Ik dacht er niet zoo spoedig aan. Ik was het vergeten.

— Mannen die vergeten zijn onbruikbaar hier, zeide de man met de lichtgrijze oogen koud. Sta op en ga mee.

De jongen viel op de knieën, hief zijn handen op en kermde :

— Genade ! ik zeg je toch dat ik zal oppassen voortaan.

— Laf ook nog ? zeide de Tijger vol minachting.

Hij stak zijn linker hand naar den jongen uit, en trok hem weer op de wankelende beenen. Hij had hem in de borstkast, en hij moest hem overeind houden, want de ander was schier machteloos naar het scheen.

En zoo nam hij hem mee, door het kleine deurtje, dat zachtjes toezog. Niemand sprak een woord. Allen hadden met hun werk opgehouden. De jongeman aan het tafeltje met de revolvers zat ineengedoken, met een van angst vertrokken gezicht.

Plotseling ging er een schok door het lichaam dier zwijgende personen.

Ergens had het geluid van een korten, drogen knal geklonken.

— Hij was gewaarschuwd — het is zijn eigen schuld ! zeide de Paddenstoel kortaf.

— Wij wisten niet dat hij in de buurt was ! kermde de jongen.

— Hij is altijd in de buurt ! zeide Binette dof. Hij is de chef, en je hebt te gehoorzamen. En zeker in zulke dingen, die ons allen het leven kunnen kosten.

— Mijn broer — mijn eenige broer ! jammerde de jongen, met het hoofd tusschen de handen, en heen en weer schommelend.

— Het zou geen verschil hebben uitgemaakt, al was hij je vader geweest, of je kind, zeide de bultenaar scherp. In een troep als de onze moet discipline zijn. Ik had je gewaarschuwd.

— Zwijg nu of ik vermoord je, ellendige dwerg zeide de jongen.

Toen was het, alsof er plotseling iets in hem verstrakte. Zijn gelaat leek op een masker, zijn oogen waren hard als steenen, zijn lippen dicht op elkaar geklemd. En zwijgend begon hij zijn revolver verder schoon te maken en weer in elkaar te zetten.

De naam van deze man was Bernard Ceinturon, bijgenaamd de krekkel.

De deur was weer opengegaan even zachtjes, en even plotseling stond de Tijger weer in hun midden. Er was geen spoor van ontroering, medelijden of eenige zachte aandoening op zijn hard, mager gezicht met de stekende lichtgrijze oogen. Hij scheen de zaak zelfs al vergeten te zijn, en

vroeg, zich heenbuigend over de werktafel :

— Komt er schot in, Paddenstoel ?

— Het gaat zoo vlug als ik maar kan, Chef.

— Had geen van jullie kans gezien, de patronen voor dat Lewisgeweer kant en klaar in handen te krijgen ?

— Neen dat was onmogelijk, Tijger ! antwoordde de gebochelde. De hulzen waren los te krijgen — en de kogels konden mij ook door iemand geleverd worden, en het kruit heb ik afzonderlijk gekocht bij een handelaar in jachtwapens. En we mogen nog heel blij zijn dat het zoo gaat.

Maak op zijn minst vierhonderd patronen. Beter te veel dan te weinig. Ik wil geen risico loopen.

De Paddenstoel knorde iets, dat als een bevestiging kon worden opgevat, en de Tijger ging verder, liep langs een van de vrouwen, die rosblond haar had, boog ruw haar hoofd achterover, en drukte zijn lippen op de hare. Zij liet het toe zonder een beweging te maken. Maar vanuit zijn hoek keek de Krekel met sombere blikken toe.

Plotseling liet de Tijger de vrouw weer los en luisterde aandachtig, en toen was hij met een enkele sprong bij de deur die naar de binnenplaats leidde, opende ze, tuurde in de duisternis, gromde een vloek, en beval op gedempte toon :

— Weg al dien rommel ! Vlug wat ! Een tournée !

Binette herhaalde ongeloovig :

— Een tournée ? Van nacht ? Maar dat kan niet — morgen komen de toeristen pas ! Dat is afgesproken !

— Doe wat ik je zeg ! snauwde de Tijger. Daar komt al een heele troep aan, zeg ik je !

In een handomdraaien was het gevaarlijke kruit, dat nog op de tafel lag in een blikken doos geschoven, en de gebochelde hinkte met die doos weg, door de smalle deur achter in het vertrek.

De krekel wilde ook opstaan, maar de Tijger zei grimmig :

— Blijf jij maar zitten dan hebben die onnoozele toeristen tenminste iets te zien. Jullie ook, Flou en La Mouche !

— En het Lewisgeweer — och, wat zouden die kaffers er van begrijpen ? Maar toch — de duivel hale den ezels, die ons van nacht dien troep op ons dak heeft gestuurd !

Intusschen werd daarbuiten op de donkere binnenplaats het gesnater en het zenuwachtige gelach van een troep toeristen, ongeveer veertig

koppen sterk, steeds duidelijker hoorbaar.

Zij werden voorafgegaan door een soort van gids die een sterke elektrische lantaren bij zich had, en die was zeker niet overbodig op deze stikdonkeren plaats met haar gaten in den bodem en haar verraderlijk omhoog stekende steenen.

Men hoorde uitsluitend Engelsch, en in vele gevallen werd het door de neus gesproken, ten bewijze dat de spreker een zoon was van Uncle Sam.

Men hoorde nu ook de stem van den gids die zijn inlichtingen opdreunde.

Het was zonder twijfel een van die kleine kudden toeristen, die ook des nachts door de verdachte wijken worden gevoerd, en zich dan werkelijk verbeelden, dat hun een blik wordt gegund in het zwoele geheimzinnige leven der gevaarlijkste boeven van Parijs, en waar zij soms getuigen kunnen zijn van vreeselijke gevechten — zonder in het minst te vermoeden dat de boeven nagmaakt, of in ieder geval zeer onschadelijk, en de gevechten van te voren ingestudeerd en geheel onschadelijk zijn.

Want morgen nacht zullen juist diezelfde misdadigers om precies dezelfde reden tegen elkander het mes trekken, de dievenmeiden zullen even radeloos rondloopen, onder een hartverscheurend gegil, en er zal even luid om hulp en bijstand van de politie worden geschreeuwd — die een huis verder rustig af staat te wachten tot de comédie ten einde is.

De gids is een uitstekende comediant, en weet zich voortreffelijk het air te geven van een man die zelf heilig gelooft aan het erge gevaar, dat de aan zijn hoede toevertrouwde toeristen loopen.

De kleine troep kwam schoorvoetend naderbij, totdat de gids eensklaps verschrikt stil stond bij het zien van den Tijger.

Die nam hem terzijde en beet hem fluisterend toe :

— Wat beteekent die onzin ? Wat moet je hier ? Het is de dag niet voor een groote tournée !

— Het is zeker een vergissing van het reisbureau ! hakte de man ontdaan. Neem me niet kwalijk, Tijger — ik zal dien troep gekken zoo gauw mogelijk weer verderop brengen. Er is toch niets gaande —

De Tijger keek hem strak aan, en antwoordde toen :

— Neen. Er is niets gaande. Maak het kort, als je mijn raad wilt aannemen. Het konijn zal weten, wat hij mij daar gelapt heeft !

De toeristen stonden al voor de deur, en

keken nieuwsgierig naar binnen. Zij zagen de Krekel een revolver schoon maken, wat verder op een man met een ander schietwapen, een ouderen kerel die er haveloos uitzag en die een pijp rookte. En dan nog twee dievenmeiden, die hen onbeschaamd aanzagen.

Maar er was heel weinig belangwekkends aan. Ze zaten daar maar stil, maakten niet eens ruzie, hadden geen groote geruite petten op geen vuurroode gordels, geen wijde pantalons — zij dobbelden niet eens, zij vloekten niet, zij dronken geen wijn, zij dansten geen apachendansen!

En teleurgesteld ging de troep verder, op het spoor van den gids, die maakte dat hij wegkwam.

Maar onder de toeristen was er een, die een

weinig was achter gebleven, een rijzig, elegant Engelschman, met doordringende grijze oogen die opzachten toon tot een vriend sprak :

— De brave landgenooten die hier met ons kwamen, zullen er heel weinig besef van hebben, Brand, maar ik kan je verzekeren dat wij ditmaal iets gezien hebben, dat nu eens niet was nagemaakt, maar volkomen echt was! Er wordt daar in die werkplaats iets voorbereid, of ik wil gehangen worden! Een van die vrouwen is La Mouche — en een hoogstgevaarlijk canaille!

De toerist die deze opmerking gemaakt had, was John Raffles, en de man met het blonde haar en de blauwe oogen, tot wie hij ze maakte was Charles Brand, zijn trouwe vriend.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK II.

DE AANSLAG.

Er bevindt zich een filiaal van het „Crédit Lyonnais” op den hoek van den Boulevard de Belleville en de Rue des Cendriers, schuin tegenover het Lycée Voltaire.

Het is een vrij groot gebouw van grijs graniet, en het is geheel ingenomen door het bewuste filiaal.

Omstreeks negen uur in den morgen van den dag, volgend op het onverwacht bezoek van de vreemdelingen aan het huis van het konijn, verliet een looper het gebouw, met zijn groote tasch onder den arm.

Juist op dat oogenblik kwam een groote, gesloten auto zonder nummerbord uit de straat rijden, waaraan het zoeven genoemde Lyceum grenst, en reed recht op den looper toe, die zooals steeds geuniformd was.

Eensklaps begon er iets als met een scherp getik te ratelen in het binnenste van den gesloten wagen.

De banklooper stak de armen omhoog, zwaaide heel even heen en weer, en viel met het geelaat plat voorover op het trottoir. Zijn tasch ontviel hem. Op hetzelfde oogenblik stond de de auto stil, een portier vloog open, een man stapte uit, en raapte haastig de tasch op, waarop hij weder de auto binnenging. De motor was blijven doorgonzen, en het voertuig verdween in een razende vaart.

Het geheele voorval had nauwelijks vijf seconden geduurd. De voorbijgangers, weinig slechts in aantal die het voorval hadden kunnen gadeslaan stonden een oogenblik verbijsterd van schrik, en kwamen toen toesnellen, terwijl zij luid door elkander schreeuwden.

De ongelukkige looper werd voorzichtig opgetild. Er was geen spoor meer van leven in hem, en dat was geen wonder, want hij was als het ware doorzeefd met kogels. Bij het later volgend onderzoek vond men er niet minder dan zeventien in zijn lichaam, waarvan drie in zijn hoofd, en een van die drie zou reeds doodelijk geweest zijn!

Er kwamen agenten toelopen, en in een oogwenk was die geheele, anders op dat uur vrij stille buurt in rep en roer. Er werd getelefoneerd

naar alle posthuizen van Parijs, en op de verklaringen van de getuigen van het afschuwelijk voorval werd er onmiddellijk een onderzoek gedaan naar de auto, waarmede de laffe aanslag gepleegd was.

Natuurlijk vond men dien auto niet, omdat niemand een nummer kon opgeven. Toch werden alle garages in Parijs zorgvuldig afgezocht, tot in hoeken en gaten, maar men vond niets.

Snel won het vermoeden veld, dat de moordenaars ijlings Parijs hadden verlaten, en eenmaal buiten de stadsgrens het nummerbord weer hadden aangebracht, en den auto naar een andere stad hadden gebracht.

De vroege middagedities van tal van bladen brachten reeds bijzonderheden. Het was een ellendig tragisch geval. De looper Bernardon geheeten, was pas een jaar gehuwd, en den dag te voren vader geworden. De tasch bevatte een bedrag van zeventig duizend franc in geld, en ettelijke effecten. Wat de kogels betreft, men vond er geen enkele in het lichaam terug, en van de andere hervond men geen enkele, die niet was misvormd, door een aanraking met harde graniet waaruit de bank was opgetrokken. Maar wapenkundige verklaarden, dat het kogels uit een gewonen legermitrailleur waren, van Fransch of van Engelsch maaksel.

En dat was dan te Parijs de eerste aanslag à la Chicago, met behulp van een mitrailleur op een ongelukkigen, niets vermoedenden banklooper gepleegd, wiens noodlot het was, dat hij de drager was van andermans geld.

Uit de berichten in de bladen was het al zeer duidelijk, dat de hoop van de politie om de moordenaars te vatten al uiterst gering was. Men had geen houwvast hoegenaamd, de auto geleek op duizenden andere auto's, maar was waarschijnlijk een Chevrolet geweest, en niemand kon een juiste beschrijving geven van den man die de tasch had opgeraapt.

Maar er was in Parijs een man, in wiens werkzamen geest bij de eerste lezing van het bericht een gedachtenverbinding ontstond, die zijn aandacht onmiddellijk op een zeer bepaalde plek vestigde, en die man was John Raffles.

Niet zoodra had hij van de zeventien kogels gelezen of hij dacht aan het Lewisgeweer, dat hij den nacht te voren zeer duidelijk gezien had in de werkplaats achter het huis van Het Konijn, en aan de vrouw die daar was, aan La Mouche. Het was hem dadelijk ingevallen, dat de groote tocht der toeristen dien nacht eigenlijk niet had moeten plaats hebben, tenminste niet in die buurt. De boeven hadden dan ook niet op dat bezoek gerekend, maar zij hadden gemeend, dat geen van die onnoozele buitenlanders bijzondere aandacht zou schenken aan wat zij zagen in dat slecht verlichte hol.

— Brand wij zullen de politie in dit geval eens een handje helpen, zeide Raffles, aanstonds nadat hij het eerste bericht over den moord op den banklooper gelezen had, bij den hoofdingang van het Louvre-Museum, waar Brand een blad van een krantenjongen had gekocht.

— Op welke wijze? vroeg Brand, zijn hoofd nog vol van de wonderbare pracht, de schoonheid, welke het beroemde museum hem had getoond.

— Heel eenvoudig — door haar op de hoogte te brengen van wat wij gisteren hebben gezien! Mitrailleurs en Lewisgeweren zijn hier nog uiterst zeldzaam, gelukkig, en waar La Mouche is, daar is misdaad op komst! Daar in de Rue des Mignottes werd het potje te vuur gezet, of ik wil geen brandkast meer aanraken! En indien ik mij vergis, dan moet toch in ieder geval onderzoek worden gedaan naar de lieden die daar zoo geheimzinnig aan het werk waren!

Raffles had Brand onder den arm genomen, en voerde hem haastig naar een van die eigenaardige, kleine winkeltjes, die een samenvoeging zijn van een Rijks-miniaturpostkantoor en een ander zaakje van den Franschen Staat — het Rijks-Sigarenwinkeltje.

Raffles dacht er nu niet aan, een van die verschrikkelijke producten te koopen, welke Marianne U voor duur geld onder den schuilnaam van sigaar in de maag tracht te duwen, maar hij liep recht door naar het telefoonhokje, wierp een geldstuk in de automaat, en kon zichzelf nu verbinden met het politieposthuis van de wijk, waarin de Rue des Mignottes gelegen is.

Een paar minuten later kwam hij weer met een tevreden gezicht uit het celletje, en zeide tot Brand, die een studie maakte van de tabaks-specima, die daar in hun vakjes met de prijzen er boven in een lange rij tentoongesteld waren, terwijl hij hem mede naar buiten voerde:

— Het is in orde over een uur zou dat heele huis daar wel leeg geruimd zijn, en de bewoners

of de gebruikers gearresteerd — tenminste wanneer zij niet gevlucht zijn.

Maar er gebeurde niets van dien aard. De avondbladen, onmiddellijk door Brand gekocht, brachten geen letter nieuws, waaraan men werkelijk iets had, en in ieder geval niet over een of andere huiszoeking.

— Dat is zonderling! mompelde Raffles, toen hij het las. Wat drommel het behoeft toch niet geheim te worden gehouden! Of waren zij geen van allen in dat huis, en vreest de politie, de achterdocht van de misdadigers gaande te maken?

— Dat is dunkt mij de eenige oplossing! gaf Brand te kennen.

— Misschien! zeide Raffles op gerekten toon. Ik zie nog wel andere mogelijkheden.

De aard van Raffles bracht het nu eenmaal mee, dat hij onzekerheid van welke aard ook dan niet kon verdragen.

Zoodra hij en Brand dan ook snel hadden gedineerd, reden zij in een taxi tot op een honderdtal meters van het kleine huis, hetwelk Raffles reeds sedert eenige jaren in het Oosten van de stad vlak bij de oude bolwerken bezat, en vermomde zich daar vlug, zoodat zij niet al te zeer zouden opvallen in de buurt waar Raffles zijn onderzoek wilde instellen.

Het was nog niet geheel donker toen zij het huizenblok bereikten, dat de sombere binnenplaats omgaf.

Raffles wist zonder veel moeite een van die oude huizen binnen te komen, en langs een der oude, vermolmde, houten trappen op de binnenplaats te komen.

Niemand sloeg veel acht op hem. Zij konden tot aan de werkplaats gaan, zonder dat zij in het oog liepen. De deur ervan was gesloten. Nergens was een spoor van bewoning te vinden.

Raffles zag een kleine jongen van een jaar of tien, ongelooflijk smerig, maar met snuggere oogen, pakte hem bij zijn kraag, en vroeg:

— Vertel mij eens, jongen, waar zijn de menschen die hier woonden?

De knaap keek den vrager argwanend aan, stak toen zijn smerig pootje uit en zei toen brutaal:

— Als je wat te vragen hebt, kun je ook voor dokken!

— Een goed denkbeeld! zeide Raffles waardeerdend. Jij zult het ver brengen in de wereld, jongen! Hier heb je twee francs. En geef me nu antwoord.

— De menschen die hier woonden zijn weg! zeide de knaap lakoniek.

— Sedert wanneer ?

— Sedert vannacht ! Van morgen waren zij ineens weg. Je hebt het toch zeker over den Tijger ?

— Over wien zou ik het anders hebben ? zeide Raffles, die volstrekt niet wist, dat de bewoner dien naam droeg. En zijn La Mouche en haar vriendin ook meegegaan ?

— De heele troep ! En ik ben blij toe — ik krijg altijd ransel van hun ! zeide de jongen haatdragend.

— Is er nog iets in huis ?

— Alleen maar de meubelen !

— Weet het Konijn ervan ?

De jongen keek Raffles aan met oogen, waarin het gevaarlijk begon te weerlichten. Zijn wantrouwen nam toe. Hij deed een stap achteruit en vroeg langzaam :

— Jij bent toch niet van de politie ? Je vraagt me wel wat veel naar mijn zin !

— Ik ben niet van de politie, jongen — hier heb je nog een franc bij ! Ik wil alleen maar weten waar de Tijger nu zit, want ik heb gewichtig nieuws voor hem !

De jongen liet het geldstukje in zijn zak glijden, zeer tevreden en zei schouderophalend :

— Verder kan ik je niets zeggen ! Ze zijn weg en ik weet niet waarheen.

— Nog een ding, jongen. Zijn ze hier vandaag vanwege de politie een onderzoek komen instellen ?

— Welneen — waarom zouden ze dat gedaan hebben ?

— Zoo maar ! Weet je het heel zeker dat er geen politie is geweest ?

— Ik heb mijn oogen niet in mijn zak ! zeide de jongen grof. En ik ben hier den heelen dag geweest. Ik heb gezien hoe het Konijn de deur van de werkplaats sloot en de sleutel in zijn zak stak.

— Hoe laat was dat ?

— Vanmiddag om een uur of een ! Maar het kan er ook wel twee geweest zijn.

Raffles liet den jongen loopen, en tuurde in diepe gedachten verzonken naar den grond. Tenslotte zeide hij langzaam :

— Dat begrijp ik niet. Ik was toch zeer duidelijk in mijn verklaring. Waarom hebben ze het huis niet doorzocht ? Waarom hebben ze hier geen val uitgezet ?

— Met wien sprak je eigenlijk, Edward ?

— Met den Brigadier van dienst. Hij zei dat dat hij de boodschap waarvan hij het gewicht heel goed inzag, onmiddellijk aan zijn chef zou overbrengen, aan commissaris Poiret.

— Vroeg hij niet wie je was ?

— Ja. Ik zeide hem echter dat mijn naam er niet op aankwam, en dat ik het Lewisgeweer tegelijk met een veertigtal andere toeristen had gezien.

— Misschien hechtte de commissaris niet voldoende gewicht aan de zaak opperde Brand.

— Dan deugt hij niet voor zijn beroep ! riep Raffles toornig uit. Een Lewisgeweer is heel iets anders dan een revolver ! Men vindt het hier bijna niet. Onze troepen gebruikten het in den oorlog. Het is een echt Engelsch strijdmiddel. Het is hier zoo zeldzaam, dat ik zelfs niet goed begrijp hoe zij aan de patronen kwamen ! Maar wacht eens — als zij de hulzen maar hebben en de kogels, dan kunnen zij die patronen zelf hebben gemaakt ! Intusschen blijft het vreemd. Ik zou wel eens willen weten welke de gedachtingang is geweest van commissaris Poiret, toen hij naliet mijn wenk ter harte te nemen. Het is toch duidelijk, Brand, dat de man die de Tijger heet, iets met den aanslag uitstaande moet hebben. Waarom sloot anders het Konijn de werkplaats met den sleutel af ?

— Het kan toeval zijn, Edward ! De bende kan wel om een andere reden wegbleven !

Raffles haalde de schouders op, en zeide ongeduldig :

— Neen Brand, in dit geval kan er geen sprake zijn van toeval. Ik denk steeds aan dat Lewisgeweer. Maar hier hebben wij voorloopig niets meer te maken. Laten wij maar heengaan. Er wordt al op minder vriendelijke manier naar ons gekeken. Men beschouwt ons hier natuurlijk als indringers, en de jongen is misschien al gaan klappen. Laten wij maar door het huis van het Konijn gaan. Het is wellicht gevaarlijker, maar het is ook heel wat sneller !

De deur van het achterplaatsje bleek gesloten te zijn, maar Raffles had haar in een ommezien geopend. hij kwamen in de gang en vervolgens in de gelagkamer, waar op dat uur maar heel weinig personen zaten, achter hun glas met absinth of bier.

Het Konijn hield midden in het sorteeren van een spel vettige speelkaarten op, om stom verwonderd naar die twee mannen te zien, die daar zoo kalm zijn gelagkamer van den verboden kant binnen kwamen, en die hij nog nooit van zijn leven had gezien.

— Waar komen jullie vandaan ? schreeuwde hij kwaadaardig.

— Van de binnenplaats ! antwoordde Raffles lakoniek, en hij zette zijn weg naar de straatdeur voort.

— Maar hoe kwam je daar als het niet door mijn huis was ? hernam de dikke waard woest, en hij kwam van achter het toonbank te voorschijn zijn mouwen opstroopend.

— Laten wij zeggen op een vliegend tapijt ! antwoordde Raffles spottend.

De waard scheen niet van plan te zijn, met deze verklaring genoeg te nemen. Hij stak zijn zwaar gespierde armen naar Raffles uit, en zei dreigend :

— Dat zullen we eens onderzoeken ! Ik moet weten wie je bent — voor het geval ik je nog eens terugzie. Geen stap verder, of ik sla je neer !

En er werd ook iemand neergeslagen, maar het was niet John Raffles, de groote avonturier ! Zijn vuist was uitgeschoten, sneller dan de gedachte, en het was alsof het Konijn zich door een soort van uitbarsting van den vloer voelde lichten, en toen maakte hij een korte luchtreis, bonsde met zijn dik hoofd tegen zijn eigen buffet aan, en verzonk in een zoete droomerij.

Een van de bezoekers trok behulpzaam een groot mes uit zijn zak, maar Brand lichtte hem handig een beentje, zoodat hij languit tusschen de stoelen tuimelde, en het volgende oogenblik stonden de beide mannen op straat en waren in een oogwenk in de duisternis verdwenen.

Eindelijk stond Raffles stil, en zeide Raffles lachend :

— Dat arme Konijn ! Hij zal een hekel aan mij hebben ! Wacht eens — daar is een station

van de Metro ! Wij zullen maar van dit moderne vervoermiddel gebruik maken.

De Metro bracht hen binnen een kwartier tijds weer naar het hartje van Parijs. Zij stapten zonder een bepaald doel, aan het zeer drukke kruispunt onder de Plache de l'Opera uit, en ditmaal moest Raffles erkennen, dat het toeval heel zeker de wereld nog niet uit was.

Want zij hadden hun hoofd nog nauwelijks boven den grond gestoken, of zij zagen Flou op nog geen twintig meters van zich af juist in een elegante coupé stappen, die aan den rand van het trottoir stond te wachten, met een goed gekleeden chauffeur achter het stuurwiel.

Zij sprongen onmiddellijk ineen taxi, en gaven den chauffeur bevel het keurige autotje te volgen.

De rit duurde nog geen twintig minuten. Toen stond de auto stil voor een fraai huis in de Avenue Du President Wilson.

Flou stapte uit en verdween onmiddellijk binnenshuis, en de auto die haar gebracht had reed aanstonds door.

Raffles en Brand verlieten hun taxi, betaalden den chauffeur, en liepen vlug op het huis toe.

Zij gingen door de koetspoort, en vonden naast de loge van den portier een bordje met met de namen der huurders.

Toen keken zij elkaar aan, Raffles glimlachend Brand met open mond.

„Emile Poiret, 3ième Etage à droit” stond er op het bordje te lezen.

Wilt U Uw vriend of U zelve
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

EEN PLIJCHVERGETEN AMBTENAAR.

In het schemerachtig licht onder de gewelfde koetspoort bleven de twee vrienden elkaar zoo een oogenblikje aanzien, en toen zeide Raffles op zachten toon :

— Nu, dat verklaart al heel wat, zou ik zeggen ! Flou denkt er niet aan op den loop te gaan, maar zij brengt verdachte bezoeken aan den commissaris, die als plicht had gehad, het huis in de Rue des Mignottes te doorzoeken, en die dat toch heeft nagelaten.

— Maar zoiets is bijna niet te gelooven Edward ! zeide Brand vol afschuw.

— En waarom niet, als ik je vragen mag ? hernam Raffles. In zeer vele steden van Amerika is het iets heel gewoons — en ik ben tot mijn spijt wel genoodzaakt, je erop te wijzen dat nog niet lang geleden te Londen groot schandaal is verwekt door de handelingen van een onzer hoofdinspecteurs, die onder een deken school met speel- en nachthuishouders. En zooals steeds bij dergelijke plichtverzakingen moet er naar de vrouw gezocht worden ! — Maar mijn hemel, Edward — wij kunnen toch niet zoo ver gaan, te vermoeden, dat Poiret op de hoogte is geweest van den aanslag, de daders kent, en toch niet zou ingrijpen ? fluisterde Brand verschrikt.

— Ook dat acht ik volstrekt niet onmogelijk, maar zoover wil ik nog niet eens gaan. Het is zelfs niet waarschijnlijk dat het zoo is. Maar het staat wel vast dat mademoiselle Flou op een zeer vriendschappelijke voet met hem staat, en dat zij het is geweest, die het verzoek tot hem heeft gericht, in deze zaak niet al te ijverig te zijn ! Dat moet dan natuurlijk al vroeg in den morgen zijn geweest, en in elk geval voor ik telefoneerde ! Maar wij trachten er iets naders te vernemen ! Kom mede !

Om de breede trap naar boven te bereiken moest men voorbij de portiersloge gaan, en de man, die voor zijn raampje zat, zag hen dadelijk zoodat Raffles wel genoodzaakt was, op zijn hoffelijkste toon te vragen :

— Is mijnheer Poiret thuis ?

— Hij is thuis — maar ik geloof dat hij be-

zoek heeft ! antwoordde de man, met een knip-oogje, dat waarschijnlijk schelmsch moest verbeelden, maar dat hem een uiterlijk gaf van een bejaarden kerkuil.

— Dat hindert niet — wij kunnen wachten ! zeide Raffles vriendelijk, en hij ging met Brand achter zich de breede wenteltrap op.

Op de derde verdieping hielden zij halt. Zij moesten nu naar rechts, volgens het bordje daar beneden.

Maar Raffles had met een enkele blik de geheele bouwde van het huis reeds goed in zich opgenomen, en hij had een plan bedacht dat hij nu ten uitvoer wilde brengen.

Inplaats van de gang naar rechts in te slaan ging hij links, liep om de binnenplaats heen, en nu en dan kon hij door een raam in een kleine dwarsgang een blik slaan naar de overzijde.

Voor het laatste raam stond hij een kort oogenblik stil en zeide zacht tot Brand :

— Daar moet zijn woning zijn — dat verlichte venster ! Zie de schaduw van een vrouw ! Zij heeft haar hoedje zelfs nog op, en al ben ik geen modekoning — ik weet zeker dat ik het herken !

Op dat oogenblik werd juist een overgordijn dicht getrokken, en de bevallige schaduw verdween.

Raffles stond nog een oogenblik in beraad, en toen fluisterde hij :

— Wij kunnen nu wel heengaan. Voor zoover ik kan nagaan, met mijn kennis van het menschelijk gemoed als grondslag, zou ik zeggen dat de rest gemakkelijk te raden is. En voeg ik eraan toe, dat de politie in deze stad helaas ook al niet meer in al haar geledingen betrouwbaar is ! Het bederf heeft nog niet den schrikwekkenden omvang aangenomen, dien het in steden als New York en Chicago heeft — maar het is toch in de kiem reeds aanwezig, en niemand kan zeggen, hoe het zich zal uitbreiden ! Een commissaris van politie, die een dievenmeid in zijn privéwoning ontvangt, zal dat hoogstwaarschijnlijk niet doen om haar aan een verhoor te onderwerpen ! Intusschen zal hij het natuurlijk zoo

doen voorkomen, als het mocht worden ontdekt. Ga mede, Brand — ik zou hier onpasselijk worden!

Hij had Brand onder den arm gevat, en langs denzelfden weg keerden zij terug, terwijl Raffles intusschen zorgvuldig zijn omgeving waarnam.

Brand behoefde niets te vragen — hij begreep wat dit te beteekenen had. De groote avonturier zou hier terug komen!

Zij waren echter nog nauwelijks de trap af, of boven ging een deur open, en het scherpe oor van Raffles ving een zacht lachje op, dat hem bekend voorkwam.

Hij trok Brand haastig in een donkere gang op de eerste verdieping, en fluisterde hem in:

— Als zij het zijn, ga hen dan na, maar zorg dat je niet gezien wordt.

— En jij?

— Ik blijf hier en onderzoek zijn woning! Het is een prachtige gelegenheid. Ik vind misschien zaken, die mij een scherp wapen tegen dien plichtvergeten schavuit in de hand geven. Vlug — maak dat je wekomt!

Brand liep haastig en volkomen onhoorbaar de trap af, en ging zich daar beneden in een hinderlaag leggen.

Raffles trok zich nog meer terug in de schaduw, en een oogenblik later kreeg hij Poiret en Flou in het oog, die innig gearmd, en meenden dat niemand hen zag, haastig over het breede portaal liepen en de trap verder afdaalden.

Nauwelijks was de klank van hun voetstappen weggstorven, of Raffles wipte weer naar boven, maar nu liep hij op de derde verdieping gekomen de gang rechts in, en vond al spoedig de woningdeur van Poiret.

Hij stond op een portaal, waarvan een smalere zijtrap weer omlaag voerde, die waarschijnlijk uitkwam in het achterhuis, en bestemd was voor bedienden en leveranciers.

Nog een oogenblik bedacht hij zich en toen drukte hij op de elektrische knop naast de deur.

Er klonken zachte stappen, en een huisknecht deed de deur voor hem open, en keek eenigszins wantrouwend naar den schamel gekleeden bezoeker.

Brutaalweg begon Raffles onmiddellijk:

— Is mijnheer Poiret thuis?

Neen en hij zal ook voorloopig wel niet terugkomen antwoordde de bediende, en hij maakte een beweging als om de deur voor de neus van den bezoeker te sluiten.

Maar Raffles was al binnen en vervolgde onverstoort:

— Dat geloof ik haast niet. Ik ben besteld.

Mijnheer de commissaris heeft mij hier ontboden.

— Dan ben je te laat man, zeide de bediende ongeduldig en ook wel een weinig verschrikt over de handelwijze van den indringer, die de woningdeur al weer achter zich gesloten had, en ze nu versperde. Mijnheer is naar de schouwburg!

— Ik geloof er geen woord van. Naar welke schouwburg zou hij dan toe zijn?

— Naar het Odeon! Ik verzoek U heen te gaan mijnheer, want ik zeg U nog eens, dat mijn meester niet voor een uur of één, op zijn vroegst om twaalf uur terugkomt.

Maar Raffles schudde kalm het hoofd, en hernam:

— Dat is bepaald een vergissing van je, vriend. Ik zeg je dat ik hier een afspraak had met mijnheer den commissaris. Ben je alleen thuis?

De huisknecht verbleekte. Hij was er nu zeker van, dat hij met een inbreker te doen had. Hij was maar een klein zwak mannetje, diep in de vijftig en die bezoeker zag eruit, alsof hij hem kon maken en breken.

Zijn stem klonk zeer onzeker, toen hij ten antwoord gaf, met dwalende oogen en naar de deur loerend:

— Neen wij zijn hier — wij zijn hier met ons twaalven! Een geweldig groot personeel!

— Je mag wel zeggen — een hofhouding! riep Raffles lachend. Wat wil je doen?

De bediende had een snellen greep naar den deurknop gedaan, maar de hand van den lastigen bezoeker lag al op de zijne. Hij trok ze verschrikt terug, en keek ontdaan naar een lichte schram boven op zijn handrug.

— U heeft me gekrabt! zeide hij boos. Ik verzoek U nu dringend heen te gaan.

Hij keek nog eens naar die lichtroode schram waaruit een paar zeer fijne bloeddruppeltjes parelden, niet eens zoo groot als een speldeknop. En terwijl hij zoo keek begonnen zijn oogleden te trillen, en het was hem alsof hij door een nevel zag.

Plotseling voelde zijn hoofd loodzwaar aan, en hij tastte naar den muur om steun.

Een uitdrukking van doodsangst kwam in zijn omfloerde oogen, toen hij den indringer smeekend aanzag, terwijl hij zijn lippen vochtig maakte, en vruchteloos poogde om iets te zeggen.

Raffles legde hem vriendelijk de hand op den schouder en zei:

— Het heeft niets te beteekenen, vriend, je gaat nu maar alleen een beetje slapen — een uur of zes, acht! Dan zul je wat hoofdpijn hebben

bij het wakker worden, maar dat trekt spoedig weg. Ik heb volstrekt niets kwaads tegen je in den zin, en ik zal dat bewijzen! Tast als je wakker wordt maar eens in je linker binnenzak daarin zul je een kleine vergoeding vinden voor de kleine onaangenaamheid, die ik je tegen mijn zin moet berokkenen.

Dat was alles wat de arme bediende nog hoorde, en toen verzonk hij in een zoete sluimering, tegen den muur staande.

Raffles legde de man dwars over zijn schouder, luisterde een kort oogenblik, en opende toen de eerste de beste deur.

Er was natuurlijk niemand anders in huis, ondanks den bluf van den bevreesden bediende, en dat had Raffles wel dadelijk begrepen.

Het bleek een soort van ontvangkamer te zijn waar een sofa stond, en daar legde hij den man neer.

Hij keek een oogenblik glimlachend op den bewusteloze neer, ontdeed zich van den hollen ring, die een bedwelmende stof bevatte, en borg hem zorgvuldig weg in een klein, houten etui.

Naast de ontvangkamer bleek een werkkamer te zijn, waarvan de ramen uitzagen op de straat.

Raffles overtuigde zich daarvan, door een blik te werpen door een kier van de gesloten gordijnen, en maakte toen licht.

— Nu, dat ziet er wel vorstelijk uit voor — het verblijf van een simpelen commissaris van politie! mompelde Raffles, rondziende in het vertrek met zijn fraaie en waarschijnlijk zeer dure oude meesters aan de wanden, zijn kostelijke beelden van marmer en brons, zijn kostbare meubelen en het echte Bocharatapijt op den grond. Hij opende een andere deur, en keek in een rookkamer, tevens bibliotheek, die al even weelderig was. Daarop slenterde hij naar de slaapkamer — een waar juweeltje.

De afzonderlijke badkamer was ook al een pronkstuk, met een marmeren, zeer grooten kuip, ingelaten in de vloer, een marmeren waschtafel, overal zilveren monturen, kranen, kleederhangers.

Raffles keerde op zijn schreden terug, en liet een zacht gefluit hooren.

— Die man moet geerfd hebben en goed ook — of hij kwam op een andere wijze aan het geld. Dat men als rijk man geboren wordt, en dan toch het beroep van commissaris kiest, komt mij niet zeer waarschijnlijk voor! Wel, kijk eens aan, een echte Gainsborough, een echte Watteau, en een niet minder echte Velasquez! Die drie schilderijen alleen moeten een vermogen

gekost hebben! Nu, wij zullen wel ontdekken wat hier eigenlijk achter schuilt.

En Raffles zette zich aanstonds aan het werk, met die kalmte en grondigheid, die hem tot een tweede natuur waren geworden.

Hij begon met het groote prachtige schrijfbureau, en hij sloeg niets over, geen enkel kastje, geen laadje, geen vakje. Hij vond pakjes minnebrieven van verschillende dames, keurig bijeengebonden, hij vond betaalde rekeningen tot zeer hooge bedragen, maar dat was nog altijd niet wat hij eigenlijk zocht.

Hij begreep dat dit moderne meubel onmogelijk een geheime bergplaats kon bevatten, en hij zette zijn onderzoek voort.

Hij beklopte de wanden zorgvuldig, maar overal klonken zij dof.

Op zijn rondgang kwam hij voorbij een buiten gewoon fraaie, zilveren boedha een schoon staaltje van Hindoe zilver smeedkunst.

De boedha was met gekruiste beenen gezeten op een ebbenhouten zetel, en vast daaraan verbonden. Het beeld was meer dan drie decimeter hoog en zeer zwaar.

Een uitdrukking van onzegbare gemoedsrust en edele hoogheid lag over zijn zachtglimlachend gelaat verspreid.

En Raffles glimlachte ook. Hij had menigmaal van zulke beelden gezien, en hij wist, dat zij bijna steeds hol zijn. . . .

Hij nam een vergrootglas dat hij op de schrijftafel was gevonden, en bekeek daardoor het zilveren beeld met de grootste aandacht, totdat hij iets gevonden meende te hebben, dat op een bijna onzichtbare naad geleek.

Toen hij dit een maal ontdekt had begonnen zijn lenige vingers geduldig overal langs het beeld heen te tasten, op het hoofd, rondom de edel gevormde naakte voeten, in de plooiën van het loshangend gewaad.

En eensklaps, toen hij de lotusbloem aanraakte, die de godheid tusschen de vingers hield, opende zich het beeld!

De borstholte gaapte wijd, en een soort van deurtje was opengekapt, bijna acht centimeters in het vierkant.

Raffles kon gemakkelijk zijn vingers in de opening steken, en hij haalde er achtereenvolgens uit, een klein opschrijfboekje in een zwart linnen kaft, enkele losse papieren, een paar brieven en iets wat er uitzag als een draagpenning van ivoor, bekrast met zonderlinge figuren.

Het opschrijfboekje bevatte eenige adressen, plattegronden van huizen of andere gebouwen, keurig geteekend, en voorzien van een soort van

verklarenden tekst, en een paar pagina's waren volgeschreven met onbegrijpelijke woorden, afgewisseld met cijfers.

Raffles begreep aanstonds, dat hij met een geheimschrift had te doen.

De brieven waren afkomstig van lieden die de Fransche taal op een zonderlinge wijze mishandelden, en een paar onderteekeningen ontcijferde hij als „De Rat”, „Nebukadnezar”, en „De Vleermuis”. De losse papieren bevatten ten eerste een lange lijst van namen, sommige met een kruisje gemerkt, en de meeste voorzien van een adres, terwijl er een paar van waren doorgeschraapt, en verder gedeelten van Parijs, stukken van een wijk, met inkt geteekend, en waarin ook al met roode kruisjes bepaalde punten waren aan gegeven.

Raffles keek dat alles vluchtig door, nam toen voor de schrijftafel plaats, en begon van het belangrijkste een getrouwe copie te maken.

Toen hij hiermede gereed was deed hij de orri-

gineelen weder in het holle, zilveren beeld, drukte het deurtje weder dicht, en stond een oogenblik in oprochte bewondering voor het weergaloos fijne werk van den zilversmid, die de naden zoo zorgvuldig verborgen had, in de plooiën van het gewaad, dat ook het scherpste oog ze zonder hulpmiddelen niet kon ontdekken.

Toen Raffles hiermede gereed was, raadpleegde hij zijn horloge, knikte tevreden, en ging naar iets zoeken, wat op het oogenblik nog meer waarde voor hem kon hebben.

Hij vond een kleine stevige brandkast op een onderstel van zwaar ebbenhout, bestudeerde het ding een oogenblik, glimlachte, en haalde zijn tasch met instrumenten te voorschijn, toen hij plotseling het hoofd ophief, en als een veer die zich ontspant, bliksemsnel uit zijn gebukte houding oprees.

Er was op de electriche schel van de woningdeur gedrukt, en het geluid klonk snerpnd door het verlaten huis.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

DE DOOD VAN DEN TIJGER.

Raffles liep op zijn teenen naar het schrijfbureau, en nam de zeer groote revolver op, die daar het eerst van alles de aandacht had getrokken. Hij overtuigde zich dat het magazijn geheel gevuld was met patronen, en stak het wapen in zijn zak.

Toen knipte hij het electriche licht uit, en sloop naar de vestibule.

Juist toen hij daar was, werd er voor de tweede maal gescheld, langer nog, harder naar het scheen, als een dreigende roep.

Hij hield den adem in en, luisterde.

Achter de deur hoorde hij een brommende stem, die iets in zich zelf gromde.

Iemand hamerde met zijn vuist op het paneel, en een stem die hij aanstonds herkende gromde dreigend :

— Ik zou nu maar open doen, als je me niet dwingen om terug te komen !

— De Tijger, mompelde Raffles verbaasd voor zich heen. Wat drommel, komt hier zoeken ?

Voor de derde maal klonk de bel, snerpend, en toen hoorde hij een onderdrukt vloeken achter de deur, en voetstappen die zich verwijderden.

Maar een oogenblik daarna keerden zij snel weer terug, en Raffles zag hoe een stukje papier, waarschijnlijk uit een opschrijfboekje gescheurd, onder de kier van de deur werd geschoven.

Toen gingen de voetstappen weer heen, en nu blijkbaar voor goed.

Raffles nam het stuk papier van de grond en las de met potlood gekrabbelde woorden :

— Neem je voor mij in acht, Poiret. Als je mij Flou ontsteelt, is het met je gedaan. Dan is je rijk afgeloopen. Pas op, en terg me niet !

En zoo was het briefje onderteekeut met de hoofdletter „T”.

— Zoo, dat was dus de reden ! mompelde Raffles voor zich heen, met het papiertjespelend.

Hij legde het weer neer op de plek waar hij het gevonden had, bedacht zich, raapte het weer op, en stak het weer in den zak.

En toen dacht hij dat hij nog maar zeer weinig tijd had om het huis te verlaten, want het was zeer waarschijnlijk dat de Tijger daar beneden bij den portier zijn beklag zou doen, dat hij niemand thuis had gevonden, terwijl deze toch moest weten, dat de bediende het huis niet verlaten had.

Misschien was ook het herhaalde en vruchteloze schellen al gehoord.

Raffles opende dus haastig de portaaldeur, trok ze weer achter zich dicht, en bemerkte dat hij geen seconde had mogen verliezen.

Want daar klonken reeds schreden op den hoofdtrap !

Hij kon natuurlijk den portier niet tegemoet gaan, en hij snelde haastig de korte gang in, en begon de achtertrap af te dalen.

Zonder door iemand te zijn gezien bereikte hij het achterhuis, kon op de binnenplaats komen waarbij het toeval hem weer begunstigde, want hij ontmoette niemand op zijn weg, en liep langs de verlaten portiersloge, en zwakjes kon hij de stem van den ongerusten huusbewaar-der hooren, die daar boven riep :

— Ben je niet binnen, Monsieur Jean ?

— Hij zal lang moeten wachten voor hij antwoord krijgt ! overwoog Raffles meesmuilend. Als mijn middeltje nog werkt — en daaraan mag ik niet twijfelen — dan wordt onze vriend

Jean niet wakker voor een uur of twee in den nacht ! En als die schelmsche commissaris geen woningsleutel heeft, of ze kwijt is, dan komt hij er ook niet eerder in !

Toen Raffles weer op straat stond was het bijna half tien.

Hij keek scherp uit naar den Tijger, maar hij kon niets van hem ontdekken.

Wat verder nam hij een taxi, en liet zich naar het gebouw van het Odéon brengen.

Hij kocht een kaartje voor een der goedkoopste rangen, daar zijn kleederen hem daartoe wel dwongen, beklom de trappen, en de eerste dien hij zag zitten, juist toen het scherm viel en het licht opging, op nog geen tien plaatsen verder in dezelfde rij was Brand, die hem snel een knip-oogje gaf, en toen onmerkbaar met het hoofd knikte in de richting van een der zijloges.

Raffles keek, maar hij kon zelfs met zijn scherpe oogen volstrekt niets onderscheiden, want de loge was zeer diep en duister.

Hij keek Brand met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, op een vragende wijze, en die knikte glimlachend.

Toen wenkte Raffles even met het hoofd, stond op, en liep naar de breede, hoefijzervormige gang die om het geheele amphitheater heenliep.

Zoodra Brand zich bij hem had gevoegd, vroeg hij fluisterend :

— Weet je zeker dat zij in die loge zitten ?

— Volstrekt zeker !

— Maar dat kun je van jou plaats af onmogelijk zien !

— Ik heb mij ervan overtuigd, Edward ! Ik hield me of ik verwaald was, en ben hen nagegaan, hen tot de Ouvreuse de logedeur voor hen opende.

— Ik moet zeggen dat mijnheer Poiret onbeschaamd is en heel wat durft ! zeide Raffles hoofdschuddend. Er is maar een verklaring voor — wie kan weten dat die elegante, mooie jonge vrouw dezelfde gevaarlijke dievenmeid is, die wij gisteren bij toeval in de werkplaats hebben aangetroffen ? Zij is zoo veranderd met die fraaie kleeren, dat ik zelf haar nauwelijks zou herkennen ! Het is ook best mogelijk dat zij nog nooit voor den rechter is verschenen, maar het blijft brutaal ! Onze vriend moet wel heel zeker van zijn zaak zijn ! En hij heeft ongelijk, Brand ! Luister maar !

En Raffles deelde Brand vlug mede wat hij in de woning van Poiret ontdekt had, en hoe de Tijger hem een bezoek had willen brengen.

Toen hij Brand het met potlood geschreven

briefje had laten lezen, zeide deze nadenkend :

— Dat kon wel eens leelijk voor mijnheer Poiret afloopen ! Die kerel maakte op mij den indruk, dat hij zich geen seconde zou bedenken om een medeminnaar overhoop te schieten — of te steken, naar gelang van omstandigheden !

— Daaraan kan geen twijfel bestaan ! meende Raffles, die geen oog van de loge had afgehouden.

Maar zijn scherpe blik meende daar in de duisternis van het kleine hokje eenige beweging te zien, en hij zeide haastig :

— Ga mede — ik zie iets zich roeren in hun loge — misschien willen zij heengaan !

— Ben je van plan hen te volgen ?

Ongetwijfeld ! Misschien gaan zij naar een plaats, waar ik hen goed kan gadeslaan wellicht kan ik hen zelfs beluisteren !

Spoedig zou Raffles inzien, dat hem ditmaal die kans niet geboden werd.

Hij en Brand kwamen nog juist bijtijds beneden, om te zien hoe het tweetal in een snel ontboden taxi stapte, en zij konden dit voortuig ook nog volgen tot aan een fijn nachtlokaal ergens Mont Martre, maar daarbij bleef het ook.

Waarschijnlijk had Poiret een Chambre-separée besteld, en het was hem niet mogelijk, te ontdekken waar zich die ergens bevond.

Toch wachtte hij met het geduld van een kat tot bijna half twee in den nacht, en dat geduld werd tenminste beloond, want hij zag het paar weder vertrekken met een taxi.

Intusschen was Henderson besteld, die met een zeer snelle wagen was gekomen en het viel Raffles zeer gemakkelijk, de taxi te volgen.

Zooals hij wel verwacht had, hield die stil op een vijftigtal meters van het huis van Poiret, en daarbinnen verdwenen de man en de vrouw. De taxi echter reed weg — — —

Den volgenden morgen brachten de ochtendbladen een bericht, hetwelk Raffles en Brand met groote aandacht lazen, toen zij bezig waren met het zeer schrale ontbijt, hetwelk zelfs in de grootste Fransche hotels den gast bereid wordt, en dat wel zeer sterk verschilt van het Engelsche, dat eigenlijk een volslagen diner is !

Het behelsde niet meer of minder dan de dood van den Tijger, wiens naam zij nu voor het eerst vernamen. Hij was een Spanjaard van geboorte en heette Lilas Montanez.

Men had zijn lijk gevonden op geringen afstand van het goederenstation der staatsspoorwegen in Clichy, achter de schutting, die het

rangeerterrein omgeeft, bij de Rue Cardinet.

De Tijger had een schotwond midden in de borst. De kogel had het hart geraakt en toen het lichaam weder verlaten. De Tijger werd gevonden omstreeks half zeven in de morgen, toen rangeerders zich naar hun werk wilde begeven.

Het was louter toeval, want de mannen hadden zich wat verlaat, en hadden, ofschoon het eigenlijk verboden was wegens het gevaar, het kleine deurtje in de schutting geopend, hetwelk zich daar ter plaatse bevindt, en waren 't rangeerterrein met zijn tallooze sporen dwars overgestoken.

Onmiddellijk hadden ze het lichaam in het oog gekregen, waren er op toegegaan, aanvankelijk meenende, met een dronkaard te doen te hebben, die zijn roes uitsliep.

Maar zij zagen hun dwaling in, en haastig gingen zij den chef van het goederenstation waarschuwen.

Er werd politie bijgehaald, en binnen een half uur wist men, dat een van de gevaarlijkste inbrekers en misdadigers van Parijs den dood had gevonden. Zijn signalement was reeds zeer lang bekend, zijn portret prijkte al jaren in het misdadigersalbum.

Zeer waarschijnlijk was hij bij een twist overhoop geschoten, en de politie zocht nu naar den dader met een ijver die werkelijk boven alle lof verheven was — want het leek zoo goed als onmogelijk, dat men den bedrijver van den moord zou ontdekken.

Niets gaf ook maar de geringste aanwijzing. Men had niet eens een projectiel, en de deskundige geneesheer kon alleen maar zeggen, dat het wondkanaal vrij wijd was, waaruit men zou kunnen afleiden, dat de kogel van groot kaliber was geweest.

Toen Raffles het bericht, dat nog geen vijf regels besloeg, gelezen had, zat hij een oogeblikje in gedachten voor zich uit te turen, en zeide toen wijsgeerig :

— Vijftien regels is niet veel ! Maar de Tijger is dan ook niet Al Capone of Jack Diamond. Die nemen met niet minder dan twee kolommen genoeg, al loopen zij maar een schrammetje op. Laat eens zien — ik lees hier dat de man al een uur of vier dood was, toen men hem vond. Maar meer ook niet, want het lijk was nog niet volkomen koud. Hij moet dus gedood zijn om 'n uur of twee in den nacht. Waarom denk je wel, Brand, dat de moordenaar hem zoo zorgvuldig aan het oog der voorbijgangers heeft onttrokken ?

— Dat is niet zoo gemakkelijk te zeggen,

Edward ! Maar ik denk dat hij er de ontdekking ervan wilde vertragen ! Om zich zodoende zelf gemakkelijker in veiligheid te kunnen stellen.

— Die gedachtengang is nog niet zoo kwaad — maar hij heeft eenige zwakke punten ! Ik zal je moeten verzoeken, je eens in te spannen, en je te verplaatsen in de gemoedsgesteldheid van een man, uit dezelfde kringen als waarin het slachtoffer wortelde, en die na een korte maar hevige twist den ander neerschiet.

— Zou zijn eerste beweging zijn, onmiddellijk na het vallen van het schot, om zoo hard hij maar kon weg te loopen ? Want bedenk wel dat er toch altijd nog eenig verkeer is ! Verlies ook de hoogte van de schutting niet uit het oog, Brand.

— Daarvan staat niets in het bericht !

Dat is zoo. Maar ik ken toevallig die houten schutting. Zij is meer dan twee en een halve meter hoog. En het moet al een zeer krachtig man zijn, om iemand van het gewicht en den lichaamsomvang van den Tijger over zulke en schutting heen te tillen. Er staat in het bericht dat het lichaam langs den voet der schutting lag, rechthoekig gestrekt, liggend op den rug. Het zou al een zeldzame toevalligheid zijn, Brand, als het lijk juist in die houding ware terecht gekomen, nadat het over den rand van de schutting was heen geworpen !

— Dat geef ik toe ! Maar de moordenaar kan van het deurtje gebruik hebben gemaakt.

— Geloof je ? hij had dus een sleutel ?

— Misschien geen sleutel, maar dan toch wel een looper !

— Het wordt hoe langer hoe onwaarschijnlijker ! Want zie nu eens hier — de man zou ten eerste de aanwezigheid van dat deurtje moeten kennen, ten tweede zou hij een looper bij zich gedragen moeten hebben, en ten derde zou hij zich den tijd hebben gegund, om het slot met een looper te openen, en zijn slachtoffer naar binnen te dragen ! Ik geloof er niet aan Brand !

— Maar wij moeten er wel aan gelooven ! De feiten wijzen het uit ! Maar daar valt mij iets in ! Waarom niet aan te nemen, dat Lilas Montanez op het rangeerterrein zelf overhoop is geschoten ?

— Wil je mij dan even verklaren, wat hij aar wel te zoeken kon hebben ?

— Wel — misschien viel er iets te stelen ! Het staat daar vol goederenwagens !

Maar Raffles schudde het hoofd, en zeide langzaam :

— Dat was niet het genre van den Tijger ! Hij werkte op een heel ander gebied. Hij was niet de man, die goederenwagens plundert. Ju-

weelen en brandkasten — die vormden zijn specialiteit. Maar er is nog iets wat je opvatting afdoende weerlegt, mijn waarde. Ik heb hier de *Matin*, en daar staan drie regels meer in — maar die zijn van groot gewicht ! Ik lees hier namelijk dat een van de rangeerders met beslistheid heeft verklaard, het schuttingsdeurtje geopend te hebben gevonden ! Het had echter gesloten behoren te zijn. Nu, wij zullen wel zien wat de dag ons verder brengt !

Zeer lang behoefde Raffles niet te wachten. De vroegste middagedities bracht een bericht dat men Bernard Ceinturon bijgenaamd de

Krekel gearresteerd had op beschuldiging van moord, op zijn chef Lilas Montanez, anders gezegd de Tijger.

Raffles meesmulde toen hij het las, en zeide :

— De Krekel is misschien die knaap met dat smalle, bleeke gezicht geweest, dien wij in Rue des Mignottes zagen, in de werkplaats.

Hij zag er vrij verstandig uit. En ik zou wel eens willen weten, welk motief hem bewogen kan hebben, als hij dan iets tegen zijn chef had, zijn wraak te hebben gekoeld op een plek, die twee uren verwijderd rijdens is van de Rue des Mignottes, waar hij blijkbaar thuis behoorde !

**Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een glas fijne champagne**

HOOFDSTUK V.

DE ONTBREKENDE PATROON.

Raffles kocht nog een aantal bladen, en las met groote aandacht al hetgeen er gezegd werd over den moord op de bendeleider.

En zoo vernam hij dan van de woeste wraakzucht van den Krekel, wiens broeder den dag tevoren door Montanez om een betrekkelijk klein vergrijp op staanden voet was neergeschoten. De Krekel had dit niet zelf verteld — de politie had het bericht uit andere bron verkregen. Welke die bron was, kwam men niet te weten. Intusschen bleef de Krekel hardnekkig ontkennen dat hij iets met den moord te maken had. Wel gaf hij toe, een felle haat te koesteren jegens den Tijger, van het oogenblik af dat deze zijn broeder had doodgeschoten, en dat hij zeker zijn kans zou hebben waargenomen, als hij deze had kunnen wreken. Maar hij ontkende, den Tijger zelfs maar gezien te hebben.

Van den overval op den banklooper werd intusschen, zonderling genoeg met geen enkel woord gerept in deze zaak. Het was immers juist in verband hiermede dat de jonge Ceinturon den dood had gevonden, den kogel had gekregen als een muitend soldaat in oorlogstijd.

Toen Raffles nu eindelijk alles wat hij omtrent de zaak maar kon lezen, in zich opgenomen en goed verwerkt had, zeide hij tot Brand :

— Het is een zeer vreemde zaak vriend Brand. Wij hebben zelf gezien dat die jongen maar een heel klein en ouderwets Bulldogrevolvertje aan het schoonmaken was. Het wondkanaal nu is breed, en volkomen glad. Een buldog heeft looden kogels, die in het menschelijk lichaam groote verwoestingen aanrichten, en daarenboven heb ik nog nooit gehoord dat een projectiel uit een Bulldog van voor tot achter door een mensch heengaat ! Hoe verklaar je dat ?

Brand krabde zich achter het oor, en antwoordde onzeker :

— Mij dunkt dat er maar een verklaring overblijft — De Krekel moet in het bezit zijn geweest of sedert gisteravond in het bezit zijn gekomen van een Browning of een deugdelijk repeteerpistool.

— Het is mogelijk ? — maar het is niet erg waarschijnlijk, Brand, want bij zijne arrestatie

vond men het netjes schoongemaakte bazarprul met zes kogels geladen in een zijner zakken !

— Voert hij volstrekt geen alibi aan ?

— Hij zegt dat hij in den vooravond in het wijnhuis „De Springende Muis” is geweest, dat hij daarna een bioscoop heeft bezocht, deze om half twaalf weer verlaten heeft, nog wat heeft rondgelopen, zonder ergens binnen te gaan, en om één uur thuis was. Maar niemand heeft hem zien thuiskomen, en dat is natuurlijk een leelijk ding voor hem. Verder zijn er algetuigen, die verklaren dat de Krekel zich dreigend heeft uitgelaten met betrekking tot den Tijger.

— Maar dat alles is toch nog geen bewijs ! riep Brand verontwaardigd uit, geen rechter zal hem op zulke zwakke gronden kunnen veroordeelen ! Heeft men die twee zamen gezien, gisteravond ?

— Neen, bij geen enkele gelegenheid, Brand. Maar dat zal nog wel komen ! Ook die getuigen zullen wel te vinden zijn !

— Wat wil je daarmee zeggen ? vroeg Brand verwonderd. Zij zullen hem toch niet aanklagen, als er geen reden voor is !

— Maar die is er misschien wel ! hernam Raffles langzaam. De politie zegt dat de Tijger door een vijand is neergeschoten. — Maar Montanez had meer vijanden dan de Krekel alleen en van een heel gevaarlijker soort !

Er verscheen een trek van ongeloof op het gelaat van Brand, en hij zeide, Raffles bij den arm grijpend :

— Je wilt toch niet zeggen dat Poiret . . .

Men kan nooit weten ! gaf Raffles schouderophalend ten antwoord. In ieder geval is het wel de moeite waard, die zaak eens nader te beschouwen.

— Maar het is waanzin, Edward ! Gesteld zelfs dat hij het deed, waarom zou hij zich dan de moeite geven, zijn slachtoffer zoo ver weg te gaan brengen ?

— Wel, uit vrees voor ontdekking natuurlijk ! Intusschen — ik kan mij zeer wel vergissen, en daarom wil ik deze zaak onderzoeken, Brand. En goed ook dat verzeker ik je.

Hij wierp een blik op zijn horloge. Het was

twee uur in den middag. De twee mannen hadden juist gedineerd, in de groote eetzaal van het Grand Hotel, waar zij nog altijd hun hoofdverblijf hadden, en zij konden dus onmiddellijk aan het werk gaan.

De klok had nog geen drie uren geslagen, toen de twee vrienden na zich in het kleine huis van Raffles bij den ouden stadsmuur duchtig te hebben vermomd, langs den Boulevard Du President Wilson wandelden, waarheen Henderson hen had gereden, en stil stonden voor de groen geschilderde deuren van een kleine garage van betonconstructie, die blijkbaar pas was gebouwd.

Deze garage stond naast het huis van Poiret, en Raffles wist dat hij ze had laten neerzetten op die plek.

De deuren ervan waren gesloten, maar het slot was al heel gemakkelijk met een looper te openen, en Raffles aarzelde niet om dit te doen, zoo vlug dat het leek alsof hij een sleutel gebruikte.

Toch was het opgemerkt, en een agent kwam aanwandelen, fronste de wenkbrauwen en vroeg:

— Heb jullie daar verlof toe? Wie zijn jullie?

Raffles liet zijn voortreffelijk nagemaakte rechercheurspenning zien, en zeide kortaf:

— Bevel van den chef! Ga maar mee, agent, dan kun je zien wat we doen.

De garage bevatte op dat oogenblik slechts een auto, een fraaie gesloten wagen, die van onder tot boven met modder bespat was.

Raffles had het elektrische licht aangeknipt, om alles goed te kunnen onderscheiden, en zeide nu, zonderling glimlachend tot den agent:

— Die auto zit nog al erg onder de modder, vindt je ook niet, agent no. 3017?

— Dat kan een klein kind nog wel zien!

— Hoe lang is het mooi weer geweest, weet je dat nog!

— Houdt je mij voor den gek kameraad? riep de agent uit. Een week lang is het smoorheet geweest, en pas vannacht om een uur of twaalf is het gaan plasregenen!

— Dat heb je goed onthouden! Ik hoop dat je ook het uiterlijk van dezen wagen zult onthouden — evengoed als ik jouw nummer onthoud!

— Wat beteekent dat eigenlijk? vroeg de agent verbaasd.

— Niets! antwoordde Raffles kortaf, en hij opende een der portieren van den wagen, stapte naar binnen en bekeek bij het licht van zijn zaklantaarn aandachtig het donkerbruine leder, waarmede den wagen bekleed was.

Na tien minuten werd de agent ongeduldig, en ging heen, daar zijn straatdienst hem riep.

Zoodra de man uit het gezicht was, vroeg Brand, die geen woord had gezegd:

— Heb je iets bijzonders ontdekt?

— Neen — en ik geloof dat dat komt door de kleur van het leder! Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, Brand, dat deze auto van nacht is gebruikt, en toch weten we dat Poiret met een taxi is thuis gekomen, omstreeks half twee! Dat de wagen ruim een week lang in dezen toestand in de garage zou hebben gestaan is natuurlijk te dwaas om stand te kunnen houden. En hij is er heel ver mee geweest, te oordeelen naar de koeken en plakken modder, die tot bijna aan de kap zitten!

— Waarom noemde je zoo in het bijzonder het nummer van den agent?

— Omdat ik den man misschien naderhand als getuige noodig heb, antwoordde Raffles, en daarop sloot hij de deuren weder, en liep met Brand naar het trottoir terug, toen er juist een tweezitter voor het huis stil stond, waaruit Poiret stapte.

Raffles kende het wagentje wel, hoe kort hij ook in Parijs was. Het was het voertuig, dat gebruikt mocht worden door degenen van het politiecorps, die er toevallig behoefte aan hadden.

Het vertoonde het stadswapen en het kenteken van de politie.

— Het toeval is ons gunstig gezind Brand! fluisterde Raffles, toen hij Poiret onder de koetspoort door het huis zag binnen gaan!

— Wat doet hij om dezen tijd thuis?

— Niet waar? Dat is zeker zonderling genoeg! Hij behoorde nu op zijn bureau te zitten. Het zal dan ook wel iets van gewicht zijn, dat hem op dit uur naar zijn woning terugroept. Vlug hem achterna, voor hij grapjes kan uithalen, of iets kan wegmoffelen!

De portier maakte niet de minste bezwaren om den gewaanden rechercheur met zijn helper te laten passeeren.

Geen oogenblik herkende hij die twee mannen, die hij toch pas een half etmaal tevoren gezien had, zoo uitstekend was hun vermomming.

Zij waren zoo vlug, dat zij de deur op de derde verdieping bereikten, ongeveer tegelijk met Poiret die juist den sleutel in het slot stak.

Hij had juist de deur geopend, toen hij eenig gerucht achter zich hoorde, en snel omkeek.

Hij zag de beide mannen, die hij volstrekt

niet kende, en maakte geheel instinctmatig, een beweging alsof hij de deur weer wilde dicht trekken.

Maar Raffles zeide hoffelijk :

— Pardon, mijnheer de commissaris — maar ik wilde U gaarne even spreken !

Poiret scheen in beraad te staan.

Hij monsterde voor een kort oogenblik de beide vreemdelingen, die er als heeren uitzagen, maar die, naar het hem toescheen, geen Parijzenaars, en waarschijnlijk zelfs geen Franschen waren.

Toen zeide hij kortaf :

— Ik heb nu zeer weinig tijd. Als het politiezaken betreft, kunt ge mij op mijn bureau opzoeken !

— Maar ook wij hebben helaas niet zoo heel veel tijd, sprak Raffles beminlijk, en de zaak is werkelijk van zeer groot belang.

Nog scheen Poiret te aarzelen, maar Raffles keek hem op zulk een zonderlinge, strakke wijze aan met zijn staalharde, grijze oogen, dat hij een ongeduldig gebaar maakte, en zeide :

— Nu, ik heb eenige minuten voor U, maar ik zal U moeten verzoeken, het kort te maken, want ik heb een buitengewoon drukken dag vóór mij !

— Dat kan ik mij voorstellen ! zeide Raffles hoffelijk. Wij zullen het dan ook niet lang maken, dat beloof ik U.

— Wilt gij mij tenminste Uw naam niet zeggen ? vroeg Poiret ironisch.

Maar toen hij dat vroeg, stonden zij al in de vestibule, en had Brand de gangdeur achter zich gesloten.

— Mijn naam is Brown, en deze heer heet laten — wij zeggen Black ! Maar gij moogt het ook omkeeren, als gij dat wilt. Wij reizen als het ware incognito, ziet gij ?

Poiret kneep zijn grijsgroene oogen half dicht, en beet zich op de lippen.

De tong van dien lastigen indringer, het eventjes spottende kwetste hem, en prikkelde hem. Hij was er de man niet naar, zich voor den gek te laten houden.

Driftig vroeg hij :

— Maar wie zijt gij dan ? Wat wilt gij eigenlijk van mij ?

— Dat zult gij spoedig genoeg zien ! antwoordde Raffles koeltjes. Neem aan, dat wij Engelsche detectives zijn, die een studiereis maken, en bijzonder veel belang stellen in — zekere geheimzinnige gevallen. Daar is bijvoorbeeld de moord op den Tijger ! Zelden hebben wij kennis gemaakt met zulk een merk-

waardig geval ! En daaromtrent zouden wij zoo gaarne eenige inlichtingen van U hebben !

Het gelaat van Poiret verstrakte zich voor een kort oogenblik tot een marmewit masker, maar hij was een man met stalen zenuwen, en hij herstelde zich vrij spoedig.

— Ik vrees dat ik U dienaangaande van weinig hulp kan zijn ! zeide hij schouderophalend. Wij zelven weten hier niets anders van de zaak, dan de dagbladen reeds gemeld hebben. Gij hebt zeker de verslagen wel gelezen ?

— Dat spreekt vanzelf ! Die verslagen zijn zeer duidelijk, en uitgebreid — maar zij laten tot mijn spijt ruimte over voor twijfel !

— Twijfel ? herhaalde Poiret langzaam. Hoe meent gij dat ?

— Wel, het staat niet al te vast — tenminste niet voor mijn vriend hier en voor mij — dat inderdaad die man, hoe noemt gij hem ook, de Krekel de dader is geweest ! Ik ben de plek van de misdaad eens gaan bezichtigen, en het is mij niet recht duidelijk, hoe het slachtoffer daar verzeild raakte, in die wijk, die zoover is afgelegen van zijn gewone jachtgebied. In vind dat zeer vreemd — maar bijna nog vreemder is het, dat ook de moordenaar zich daar bevond !

Poiret scheen iets te willen zeggen, bedacht zich, en merkte met ijskoude hoffelijkheid op :

— Voor wij verder gaan — gij zult er wel niets op tegen hebben, mij Uw papieren te toonen ?

— Niet het allergeeringste ! antwoordde Raffles, de hand in zijn binnenzak stekend, en er een portefeuille uithalend, die onder meer zijn aanstelling bevatte als detective van het Centrale Bureau der Gemeentelijke Londensche Politie, kortaf, en meer populair Scotland Yard geheeten, zooals zij ook een brevet van vliegenier bij het Turksche leger, een aanstelling tot chauffeur bij den Koning van Irak, een getuigschrift van chefkok aan het Spaansche Hof, en nog andere eigenaardige paperassen bevatte.

Maar daar wist Poiret natuurlijk niets van ! Hij bekeek aandachtig het gestempelde en gezegelde papier, gaf het terug, dacht een oogenblik na, nam Raffles van terzijde eens scherp op, en — glimlachte.

Maar Raffles had bijzonder scherpe oogen, en de glimlach was hem niet ontgaan. Hij wist van dat oogenblik af dat hij op zijn hoede zou moeten zijn. En hij nam zich voor, niets aan het toeval over te laten.

Die mijnheer Poiret was een gevaarlijk man, die, als hij in het nauw gedreven werd, zou krabben en bijten.

Het drietal was onder het praten langzaam voortgestapt tot voor de deur, die Raffles reeds zoo goed kende, en die toegang gaf tot de ontvangkamer.

— Wilt gij hier een oogenblik wachten, heeren, vroeg Poiret beminnelijk. Ik ben aanstonds tot uw dienst!

— Liever niet! antwoordde Raffles even beleefd. Ik zou gaarne tegelijk met U binnen treden.

Poiret beet zich op de lippen. Hij balde de vuisten, en zijn oogen kregen een loerende uitdrukking. Hij had denzelfden strakken, zonderlingen blik weer gezien in de oogen die hem aanstaarden — onverbiddelijke, bevelende, beschuldigende oogen.

Hij wist volstrekt niet welk gevaar hem kon bedreigen, en nog veel minder hoe het mogelijk was, dat deze man de onbeschaamdheid had, het hem nu lastig te maken. Hij zeide tusschen de tanden:

— Zooals gij wilt, mijnheer... eh, Brown! Gij zult anders moeten toegeven, dat Uw optreden vrij zonderling is! Ik ben het niet gewend, mij in mijn eigen huis de wet te laten stellen!

Hij verhief zijn stem en riep luid:

— Hippolyte!

Hij moest nog eens roepen, en toen pas kwam langzaam de bediende aansloffen, en Raffles moest glimlachen — zijn middeltje had dezen man blijkbaar sterk aangegrepen, want hij was nog niet volkomen wakker.

Zijn oogen waren dik van slaap, en hij mompelde:

— Ik vraag U verschooning, mijnheer — ik had U niet gehoord.

Poiret had Raffles scherp in het oog gehouden, toen de bediende kwam aanloopen, en nu zeide hij als terloops tot den laatste:

— Neem de heeren hun overgoed af.

— O wel-neen, dat is volstrekt niet noodig! zeide Raffles, met een gullen lach. Ons bezoek zal maar zeer kort duren. Ga jij maar weer slapen, vriend! Je ziet er uit alsof je het hard noodig hebt. Zeker vannacht een beetje te lang op een bruiloftspartij geweest?

De bediende keek hem aan en grinnikte onnoozel.

— Het was eigenlijk iets anders, mijnheer! Maar slaap heb ik dat is zeker!

Poiret had zijn bediende scherp gadeslagen,

en Raffles wist nauwkeurig was er in hem omging. De schelm wantrouwde hem, hij vermoedde een deel van de waarheid, en hij had verwacht, dat de bediende, die hem natuurlijk alles had medegedeeld, wat er den avond tevoren met hem geschied was, hem onmiddellijk zou herkennen.

Zijn stem had iets van haar zekerheid verloren, toen hij beval:

— Ga dan maar heen! Maar — verlaat het huis niet voor ik het je zeg — ik heb waarschijnlijk een boodschap voor je!

Hippolyte slofte weer weg, Poiret opende de deur van de kamer, en liep met haastige schreden dadelijk naar zijn werkvertrek door, maar de twee mannen volgden hem op den voet.

Raffles stootte Brand onder het loopen aan, en gaf hem een knipoogje, waarop hij strak naar het schrijfbureau keek.

Toen zeide hij luid:

— Mijnheer Poiret, een oogenblik! Gij moet eens goed naar mij luisteren!

De commissaris draaide zich naar Raffles om, met een ongeduldigen ruk.

— Wat wilt gij? vroeg hij grof.

— Dank U — het behoeft al niet meer! antwoordde Raffles glimlachend.

— Naar het schijnt, steekt gij den draak met mij, mijnheer! begon Poiret langzaam. Maar ik wil U wel zeggen, dat dat in sommige gevallen gevaarlijk kan zijn. Moet ik hier nog aan toevoegen dat ik geen woord geloof van Uw verhaal, en van de motieven, die gij mij hebt opgenoemd?

— En toch brengt geen ander motief dan de moord op den Tijger mij hier, mijnheer Poiret zeide Raffles koud.

De blikken van de beide mannen kruisten elkaar als stalen degenklingen. Plotseling scheen Poiret zeer kalm te worden. Hij liep op zijn bureau toe, nam er achter plaats, strekte zijn beenen uit, trok een lade een klein weinig open, en vroeg toen met voorgewende jovialiteit:

— En steekt U maar eens van wal, mijn waarde heer... wat drommel, dat ik dien naam telkens vergeet... mijnheer Brown! Wat wilt gij van mij weten?

— Wel, in de eerste plaats de reden, waarom gij Lilas Montanez hebt doodgeschoten, en voorts waar gij al het geld bewaart, dat Uw medeplichtigheid met zekere bendeaanvoerders U opleverde!

De lade vloog wijd open, en Poiret hielp zijn

groote cowboyrevolver in de rechter hand. Tegelijkertijd greep hij met de linker de telefoon.

Zijn gelaat was krijtwit en wild vertrokken.

— Ik zal je toonen wie ik ben, mijnheer Brown, of Green, of Black zeide hij heesch. Verzet geen stap, of je bent een lijk!

Hij wachtte op een antwoord door de telefoon, maar hij wachtte vruchteloos.

Raffles keek hem met een soort van spottend medelijden aan, en zei :

— Daarom riep ik U straks zoo hard bij den naam, mijnheer Poiret ! Toen gij U naar mij omwendet, sneed mijn brave vriend Black het snoer door ! En voor Uw revolver vrees ik niet. Gij kunt maar op een persoon tegelijk schieten — en mijn collega heeft U al onder schot !

Poiret keek snel terzijde, en zag dat zijn gevaarlijke bezoeker gelijk had. Diens bondgenoot stond met een browning in de hand op geen meter afstand van hem verwijderd.

— Leg die revolver neer ! beval Raffles

kortaf. Vlug wat, want ik scherts niet.

De browning was vlak bij het hoofd van Poiret. Hij legde de revolver neer. Raffles nam ze op, opende ze, en zei :

— Er zitten nog vijf scherpe patronen in. Je eerste schot is dus raak geweest. Want je weet evengoed als ik, dat de kogel van den zesden patroon dwars door het lichaam van den Tijger is gegaan. Je hebt hem hier neergeschoten, denk ik, en met je eigen auto en de hulp van Flou naar het Goederenstation vervoerd. Je weet verder heel goed dat de kogels uit het voddige bazarrevolvertje van den Krekel zulke wonden niet kunnen maken. Wat heb je erop te zeggen ?

Poiret leunde achterover in zijn stoel. Hij keek den spreker strak aan, trok toen langzaam een andere lade van zijn bureau open, nam er een klein ijzeren kistje uit, plaatste dit voor zich, en vroeg eenvoudig :

— Hoeveel ?

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten

HOOFDSTUK VI.

DE KAARTEN WORDEN GESCHUD.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar keek vol minachting en met een soort van wetenschappelijke nieuwsgierigheid neer op dien man, die was aangesteld om de burgers van zijn stad te beschermen, en die hen inplaats daarvan hielp berooven en uitplunderen. Hij wist dat het in de Vereenigde Staten iets heel gewoons was, waarmede men rekening hield, maar in een Europeesche stad was het nog maar zeer weinig voorgekomen.

Toen zei hij langzaam :

— Wij zullen dit voorloopig laten rusten, Poiret. Wees er maar van verzekerd, dat ik alles van je zal nemen, wat ik maar krijgen kan.

— Dat had ik kunnen verwachten, John Raffles !

— Welzoo — je hebt mij herkend ?

— Herkend is het woord niet. Maar ik heb spoedig begrepen, dat alleen John Raffles tot iets dergelijks in staat was. Overigens — je aanwezigheid in Parijs was me gesignaleerd! Na dat grapje in Monte Carlo werden wij hier gewaarschuwd, dat je wel spoedig zou komen opdagen.

— Dat pleit voor het doorzicht van Uw politie ! zeide Raffles waardeerend.

— Mijn bediende heeft mij natuurlijk alles van gister avond verteld. Maar dat geschiedde pas — laat in den nacht !

— Nadat je Lilas had neergepapt ?

Poiret aarzelde maar kort, voor hij ten antwoord gaf :

— Ja — nadat ik Lilas moest neerschieten ! Hij bedreigde mij, en ik was in mijn recht ! Je hebt me gisteren nacht gevolgd ?

— Ja, zeer lang ! Ik heb je in het Odéon gezien, met Flou, en — heb je hier zien binnen gaan. Ik had van te voren je woning doorzocht over dag, en ik was verplicht, den braven Hippolyte naar het land der droomen te zenden, want hij was lastig.

De groengrijze oogen van den ontrouwen beampte fonkelden tijgerachtig, toen hij vroeg :

— En — heb je iets ontdekt ?

— Alles ! antwoordde Raffles eenvoudig.

Poiret trachtte de beweging te onderdrukken, maar hij kon er niets aan doen, dat zijn blikken

als door tooverkracht naar het zilveren boedha-beeld werden getrokken.

Raffles glimlachte en zei :

— Ja, daarin zit het bewijs ! Het spijt mij nu dat ik gisternacht niet wat langer ben gebleven, want zeker zou ik dan den Tijger wel gezien hebben, toen hij hier binnen sloop, en ik had je kunnen beletten, den man te dooden !

— Geen aardsche macht zou mij dat belet hebben ! riep Poiret woest. Ik zeg je nog eens dat ik in mijn recht was, want hij bedreigde mijn leven !

— Daar zullen wij niet over twisten ! antwoordde Raffles schouderophalend. Hij is dood en kan zich niet verdedigen. Misschien heb je op dit punt gelijk — maar je schurkachtigheid moet toch wel van eerbiedwekkende grootheid zijn, dat je een onschuldige hebt laten oppakken, om je eigen huid te redden ! Je was natuurlijk bang voor het volgend onderzoek — en je kon met een Ceinturon terzijde schuiven — want ook hij had een oogje op je vriendin ! Zoo sloeg je twee vliegen in een klap.

— Komaan, Raffles, laten wij het moraliseeren nu maar nalaten, en terzake komen. Het is je natuurlijk alleen te doen om geld.

— Niet alleen daarom ! hernam Raffles langzaam. Je kent mij slecht. Natuurlijk zal ik al je geroofde geld nemen — maar je zult wel inzien, dat je er daarmee wel wat al te goedkoop zal afkomen ! Je bent een doortrapte fielt, en een groot gevaar voor de stad, die ook aan jouw hoede is toevertrouwd. Je zult dus zoo goed zijn, binnen een uur nadat ik ben heengegaan, bij je onmiddellijken chef aan te melden, en hem alles haarfijn mede te deelen.

Poiret viel weer achterover in zijn stoel, en sloot de oogen.

— Laat mij een oogenblik nadenken ! zeide hij met zwakke stem.

Raffles wendde zich af, zonder iets te antwoorden.

Wel vijf minuten bleef Poiret zoo zitten, met gesloten oogen, en nu en dan liep er een trekking over zijn gelaat, een zenuwachtige rilling.

Eindelijk sloeg hij de oogen weer op, en vestigde ze, met een uitdrukking van onderworpenheid op zijn zonderlingen bezoeker.

Zijn stem beefde een weinig toen hij zei, en hij sprak zeer langzaam :

— Dan zal ik wel verplicht zijn, John Raffles, mij te onderwerpen. Ik heb zoeven nagedacht. Ik voel dat ik slecht heb gehandeld — en ik ben voornemens, goed te maken wat ik misdreven heb — en boete te doen. Maar je bent een man van inzicht, die veel heeft beleefd op deze wereld, die het menschelijk gemoed door en door kent — en misschien gevoel je dus een weinig medelijden met mij. Bedenk dat de verleiding zeer groot was — en dat ik nog niet heel oud ben. Die vrouw heeft mij ten verderve gebracht, daarvan ben ik zeker. Als zij er niet geweest was, zou ik altijd mijn plicht zijn blijven doen, daarop durf ik zweren. Maar zoodra ik haar leerde kennen, was het met mij gedaan. En ik verzonk van kwaad tot erger. Weet jij, welken invloed een schoone vrouw kan hebben op een man, Raffles ?

— O ja, dat weet ik zeer goed ! gaf Raffles op bitteren toon ten antwoord, maar je had je aan dien invloed moeten ontworstelen, Poiret.

De commissaris maakte een gebaar van wanhoop, bedekte het gelaat met de handen, en toen kwam het kreunend over zijn lippen :

— Ik kon niet ! Ik ben te zwak geweest. Ik deed alles wat zij verlangde — er zoo ben ik haar medeplichtige geworden.

Een oogenblik bleef het stil in het vertrek, en toen vroeg Poiret zwak :

— Wat wil je nu dat ik doe, John Raffles ?

— Dat heb ik je al gezegd. Je geeft me eerst al het geld dat je hebt gestolen, en vervolgens ga je boeten voor je zwakheid, en je aanmelden bij den hoofdcommissaris.

— En, veronderstel eens dat ik dat laatste weigerde ?

— Dat zou al heel onverstandig van je zijn, want er bestaat nog zoiets als publiciteit, Poiret !

— Geloof je dat je bewijzen zoudt kunnen aanvoeren ?

— Meer dan voldoende ! Daar zal die zilveren boedha wel voor zorgen !

Poiret kneep de lippen dicht oopen, en wierp Raffles een somberen blik vol haat toe.

Maar dadelijk daarop werd zijn gelaat weer onderworpen en een en al nederigheid.

— Dan zal er niets anders over blijven dan

mij te schikken, zeide hij met een diepe zucht. Ik voel nu zelf wel, dat ik alleen op deze wijze het verleden kan goedmaken. Hier, neem deze portefeuille en dit kistje — en daar staat de brandkast !

Raffles keek Poiret scherp aan.

Er was iets in het gelaat van den man dat hem niet aanstond. Hij zeide tot Brand :

— Ga vlak naast hem staan, en verlies hem geen seconde uit het oog. Ik vertrouw hem niet. Zoodra hij ook maar een vinger verroert, maak je van je wapen gebruik. En, je behoeft er evenmin berouw over te gevoelen als over het vertrappen van een giftslang !

Brand deed wat hem gezegd werd, en drukte den loop van zijn browning tusschen de ribben van den schurk.

Raffles ging naar het Boedhabeeldje, deed het deurtje openklappen, en nam er alle papieren uit die het bevatte.

Vervolgens nam hij de portefeuille van de schrijftafel, onderzocht den inhoud, en stak hem bij zich.

— De sleutel van het kistje ! beval hij kortaf.

Poiret stak reeds de hand naar de lade uit, maar Raffles vervolgde haastig :

— Blijf stilzitten ! Laat je handen op hun plaats ! Ik zal hem zelf wel nemen !

Raffles liep om de tafel heen, trok de lade open, vond het sleuteltje, opende daarmede het ijzeren kistje, en bevond den inhoud ook daarvan tot zijn groote voldoening.

Vervolgens wijdde hij al zijn aandacht aan de brandkast.

Het was een klein meubel met een letterslot.

De combinatie ! beval Raffles.

Poiret noemde met een zwakke stem het getal, Raffles verzette de schijf, en opende met den sleutel dien hij gevonden had behoedzaam de kast.

Hij wantrouwde den eigenaar ervan, en het was nog niet eens zoo lang geleden dat de vreeselijke inhoud van een brandkast, een aantal giftige cobra's bijna een einde had gemaakt aan zijn aardsch bestaan.

Maar er deed zich niets bijzonders voor, en Raffles vond nog een zeer aanzienlijk bedrag aan bankpapier, bijna uitsluitend biljetten van duizend francs, die hij bij zich stak.

Hij kwam vlak voor Poiret staan, en zeide :

— Ik geloof niet, Poiret, dat wij verder nog iets met elkander te bespreken hebben. Het oogenblik is aangebroken, om afscheid van je te nemen, maar ik hoop voor goed. Ik vertrouw er op dat je niet zoo dom zult zijn alarm te

maken, uit wraakzucht, want dat zou je toestand slechts verergeren. Dus geen theatrale gebaren, wat ik je verzoeken mag, niet het raam openen en om hulp roepen, of de burens op ons afzenden, als evenzooveel bloedhonden! Zulke grapjes zouden bij mij in slechte aarde vallen.

Poiret gaf volstrekt geen antwoord.

Hij keek Raffles slechts even aan, van onder de zware oogleden, en haalde kort de schouders op. Raffles had de tasch gesloten, waarin hij de buit verzameld had, en stelde ze nu aan Brand terhand.

Hij liep naar de deur, en luisterde.

Toen opende hij ze plotseling, maar niets liet zich zien of hooren.

Langzaam wendde hij het hoofd naar Poiret om, die roerloos in zijn stoel zat, en wiens vingertoppen alleen bewogen, toen zij zenuwachtig tikten op het tafelblad.

— Het is vreemd — maar je maakt op dit oogenblik een zeer onaangename indruk op mij! zeide Raffles langzaam. Er is iets gluisperigs aan je. Ik kan mij echter volstrekt niet voorstellen, welk nadeel je mij in dit huis zou kunnen berokkenen, want ik kan mij bezwaarlijk voorstellen dat het geheime sluiphoeken, valluiken en andere romantische bijzonderheden bevat. Je zwijgt nog altijd? Nu, vaarwel dan, Poiret! Kom, Charles — wij zullen dien schelm aan zijn overpeinzingen overlaten! Neem de sleutel uit het slot en doe de deur dicht. Ik vertrouw hem nog steeds niet.

Brand gehoorzaamde, nam den sleutel uit het slot, stak er dien aan den kant van de ontvangkamer weer op, en draaide hem om.

Raffles bukde zich haastig, nam den sleutel uit het slot, en wierp er een blik door.

Poiret zat nog steeds voor zijn schrijftafel, juist in dezelfde houding, met een eigenaardigen glimlach op het gelaat, en voortdurend trommelend met zijn vingers op het tafelblad.

Hij richtte zich langzaam op, schudde het hoofd, en zei fluisterend:

— Hij bevat me niet! En toch vraag ik me vruchteloos af, wat ons in dit huis zou kunnen overkomen!

— Zouden er toevallig eenige medeplichtigen zijn geweest?

— Dat is mogelijk — maar op welke wijze had hij die dan kunnen waarschuwen. Wij wist volstrekt niets van ons bezoek, wij hebben hem verrast, wij zijn tegelijk met hem binnen gegaan!

— Dat is zoo — de telefoon was waardeloos voor hem, en zijn handen zijn voortdurend boven het tafelblad geweest!

Raffles bukde zich nogmaals, en keek door het sleutelgat.

Poiret was opgestaan, en liep zachtjes fluitend met zijn handen in zijn zakken naar het raam, en keek naar buiten, dan eens naar de lucht, dan naar de straat.

— Komaan Charles! zeide Raffles ongeduldig. Wij zijn een paar dwazen, door onzen tijd te verbeuzelen met zulke kinderachtigheden! Je hebt den tasch? Vooruit dan!

Zij gingen door de ontvangkamer, en stonden daarna op het portaal.

Er was niemand te bespeuren, en zij begonnen de breede hoofdtrap af te dalen.

Zij liepen zeer zacht en zeer haastig, maar er vertoonde zich volstrekt niets verdachts, evenmin als zij iets hoorden, dat buiten de gewone geluiden van zulk een groot huis viel, het dichtslaan van een deur, het lachen van een kind, een barsch bevel van een vader, het zenuwachtig gekijf van een huisvrouw, die in een keuken haar dienstbode onder handen nam.

Toen zij onder de koetspoort voortliepen zagen zij elkander glimlachend aan.

Ieder gevaar was nu wel geweken!

Juist toen zij het trottoir bereikten voelde Raffles zoowel als Brand een plotseligen druk in den stuit, en een zachte stem zeide nadrukkelijk en dreigend achter hun rug:

— Stap in die auto — die blauwe! Bij het minste verzet zijn jullie een lijk!

Er was iets in den klank van de stem die de beide vrienden waarschuwde, dat de spreker de daad bij het woord zou voegen, zelfs al zouden zij zich maar omwenden.

En wat in Parijs bijna ongelooflijk scheen, maar in Chicago herhaaldelijk voorkomt, zelfs meermalen per dag — op klaarlichten dag liepen daar twee mannen met snelle schreden in een vrij drukke straat dwars over het trottoir in de richting van een wachtende auto, waarvan de portieren al open stonden, met twee kerels vlak op hun hielen, die hun brownings in hun lendenen gedrukt hielden, verborgen onder hun overjassen, die zij losjes over de gewapende hand hadden gehangen.

Geen seconden zelfs kwam de gedachte bij de twee mannen op, zich te verzetten, omdat zij wisten dat zij het volgende oogenblik met een kogel door hun ruggegraat op het trottoir uitgestrekt zouden liggen.

Zij stapten in de auto, waar reeds een eveneens gewapende kerel zat, en de twee anderen voegden zich bij hen.

De portiers werden gesloten, maar nog voor ze dicht waren, vloog de auto in razende vaart al wég.

Raffles had door het portier nog juist een blik kunnen slaan op het raam van de derde verdieping.

En daar zag hij duidelijk het gezicht van Poirot, nog altijd met diezelfde, vreemde uitdrukking erop, en die een vriendelijk wuifgebaar scheen te maken — maar dat kon ook wel verbeelding zijn.

— Hij is toch slimmer dan wij dachten, Brand! zeide Raffles rustig. Hij heeft deze

schelmen toch nog kunnen waarschuwen — en als wij wat beter op zijn voeten gelet hadden, zouden wij ons dit netelig avontuur hebben bespaard!

— Onder zijn schrijfbureau was zeker een drukknop verborgen, met behulp waarvan hij morseteekens kon seinen! Het is jammer dat wij een weinig te laat tot deze gevolgtrekking zijn gekomen!

— Heel jammer, Raffles! zeide een spottende stem naast hem in het Engelsch. Voor jou en je vriend tenminste — niet voor ons! En geef die tasch maar hier — ik betwijfel sterk, of je die nog zult noodig hebben, in dit leven!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK VII.

DE LAATSTE TROEVEN.

Raffles wierp een blik terzijde op den man die gesproken had. Hij herkende hem niet, maar hij begreep dat het een Engelschman moest zijn. Waarschijnlijk een lid van een of andere bende. Een kerel met breede roofdierkaken, en valsche, stekende oogjes.

Hij vroeg bedaard:

— Waarom hebben jullie eigenlijk niet dadelijk geschoten?

— Dat mochten we pas in het uiterste geval doen, vanwege het gevaar! En wij hebben onze instructies om jullie levend over te brengen!

— Praat niet zooveel, Jack! gromde een van de anderen in gebrekkig Engelsch. Het gaat hun volstrekt niets aan. Zij zullen wel zien wat er met hen gebeurt! En houdt jullie handen stil op je knieën, want hier in de auto kunnen onze brownings veel gemakkelijker afgaan dan zoeven!

— Zeer waar! gaf Raffles met een kort hoofdknikje toe. Men zou hetschieten nauwelijks hooren, boven het stadslawaai uit, en jullie hebben een flinke auto. Die dekselsche Poiret! Wie zou dat achter hem hebben gezocht! Nu begrijp ik ook beter de lengte van de preek die hij tegen ons hield — die sentimenteele herinneringen aan zijn onschuldige jeugd. Het was om tijd te winnen! Nu, het spel is verloren — tenzij wij nog ergens een goede troefkaart ontdekken!

— Daar zou ik maar niet op rekenen, Raffles! zeide de man die als Jack was aangesproken! Ditmaal is het ernst!

— Maar waarom spaart Poiret ons? Wat verwacht hij?

— Dat gaat je niet aan! Als de tijd daarvoor gekomen is, zul je het wel zien! zeide de derde man die zijn mond nog niet had opengedaan.

Koelbloedig zeide Raffles:

— Hij moet wel zeer sterke redenen hebben, om mij te laten leven, daar hij moet begrijpen, dat ik hem onmiddellijk zal aanklagen, zoodra ik vrij ben!

— Dat begrijpt hij, Raffles. Maar je komt niet meer vrij, man! zeide Jack grimmig. Je

zit tegenover drie brownings! Allemaal stikvol geladen!

Raffles zelf zag volkomen in, dat zijn toestand en die van Brand hopeloos was. Zoodra zij op den achterbank waren neergedrukt, had men hen van hun eigen wapens beroofd, en de minste verdachte beweging zou dadelijk die drie nauwkeurig schietende wapens ratelend en knetterend laten spreken.

Ofschoon Raffles zich niet goed kon voorstellen, waarom men hen niet onmiddellijk had afgemaakt, daar zij een voortdurend gevaar voor Poiret beteekenden, zoo geloofde hij toch wel, de motieven van den schurk te raden. Waarschijnlijk hoopte hij geld of sieraden van Raffles los te krijgen. Hij moest natuurlijk begrijpen, dat de groote avonturier naar Parijs was gekomen om „Zaken” te doen, die waarschijnlijk heel wat hadden opgebracht. Een andere verklaring kon Raffles onmogelijk vinden.

En intusschen reed de auto met groote snelheid door de afschuwelijke leelijk grauwe volkswijk van Vougiard, en tot buiten Parijs, waar de wegen verlaten waren, en hield eindelijk stil voor een afgezonderd liggend, oud en vervallen huis, dat vroeger wit bepleisterd was geweest, maar er nu smerig, haveloos, en bouwvallig uitzag.

De deuren vlogen open, en Raffles en Brand werden naar buiten geduwd, en voelden opnieuw den druk van de stalen browningsloopen in hunne lendenen.

Hier zou verzet nog minder hebben gegeven, en de twee mannen schikten zich in hun lot. Heinde en ver was geen ander huis te zien, en de akkers waren reeds verlaten.

Het was vijf uur in den middag toen de vervelooze maar stevige deur van het oude huis achter de beide gevangenen dichtviel.

Poiret stond nog geruimen tijd voor het raam stil met een hatelijken grijns op zijn gezicht, en bromde iets achter in zijn keel.

Toen wandelde hij naar zijn schrijfbureau terug, blijkbaar zeer opgewekt, nam ervoor

plaats, en begon eenige brieven te schrijven.

Dit duurde bijna een uur. Toen hij hiermede gereed was raadpleegde hij zijn horloge, en wachtte.

Hij rookte tal van sigaretten, achteroverleunend in zijn stoel, en turend naar de zoldering, totdat plotseling de deur openging en Flou binnen trad.

Zij was blijkbaar zeer opgewonden en vroeg :

— De jongens hebben mij getelefoneerd ! Heb je hem werkelijk ?

— Ja Flou ! antwoordde Poiret met een uitdrukking van innige tevredenheid. Wij hebben het melkkoeitje. En voor het arme dier geslacht wordt, zullen wij het eerst leeg melken ! Hij moet hier hoopen geld hebben, dat is zeker !

— Hij is in het huis van Vougirard ! zeggen ze.

— Ja, en wij gaan nu naar hem toe !

De vrouw scheen een oogenblik te aarzelen, kwam toen naar hem toe, en zeide haastig, haar armen om zijn hals slaande :

— Emile, luister naar mij ! Ik heb een voor gevoel dat je rijk hier uit is. Het wordt veel te gevaarlijk, en veel te veel personen zijn van je geheim op de hoogte. Ik raad het je nogmaals aan — verzamel al het geld dat je maar kunt, neem je ontslag, zeg dat je ziek bent, en verdwijn uit Parijs, en het liefst uit Frankrijk ! Waarom zouden wij niet naar Spanje of Italië gaan ?

— Nooit ! antwoordde Poiret vastberaden. Eerst moet ik met dien man afrekenen, die mij hier is komen hoonen, die alle papieren uit het beeld heeft weggeroofd — versta je me wel ? — alle bewijzen die tegen mij kunnen pleiten ! Ik moet ze terug hebben, het geld dat hij uit de brandkast nam, mijn portefeuille — alles ! En daarenboven wat hij zelf in bezit heeft ! Daarna kan hij naar de hel loopen !

— Laat je hem los ? zeide Flou verschrikt.

— Ben je gek ? Zoo bedoel ik het niet. Ik had moeten zeggen — ik zal hem naar de hel zenden !

— En zijn vriend ?

— Die moet ook sterven ! Als zij leven, kan ik mij zelf wel een kogel door het hoofd jagen ! Zij weten alles — en wat zij niet weten, dat zullen zij nog ontdekken !

— Beloof mij dan dat je zult weggaan, zoodra dit plannetje gelukt is, Emile !

— Wij zullen zien ! antwoordde de man kortaf. Ben je gereed ? Dan gaan wij er heen. Ik zal zelf rijden.

Hij schoot haastig een jas aan, drukte zijn hoed op zijn hoofd, zocht naar een wapen, zonder er een te vinden, want Raffles had zijn groote revolver nog in zijn zak, en ging toen haastig met de vrouw de trappen af, het huis uit, en naar de garage.

Hij vloekte wild toen hij de deur geopend vond, en gromde woedend :

— De hond is hier binnen geweest, en wist mij alles te vertellen van het uiterlijk van mijn wagen ! Nu, hij zal het mij niet lang meer lastig maken !

Hij reed den auto naar buiten, sloot de deur, en toen reed de bemodderde wagen snel den breeden boulevard af, ijelde door de sombere straten van Vougirard, en bereikte den weg die naar de buitenwijken en verder naar het Oosten voerde.

Het begon reeds te schemeren toen hij in de verte het vervallen, eenzame boerenhuis zag liggen.

Op ongeveer vijftig meter van het huis verwijderd matigde Poiret de vaart van zijn wagen, en wilde een auto laten passeeren, die tevens eenige oogenblikken achter den zijne reed.

Maar inplaats dat dit geschiedde kreeg zijn eigen wagen een hevigen duw, want de andere auto had hem in volle vaart ingehaald en zat er nu reeds boven op.

Poiret verloor de macht over zijn stuur, en de wagen botste tegen een boom.

Voor hij goed en wel begreep wat er gebeurde trad er een groote, als een Hercules gebouwde kerel naast hem, rukte hem van zijn plaats, en fluisterde dreigend :

— Als je een kik geeft, jij kleine krates, dan sla ik je hersens in.

Flou was doodsbleek geworden, en staarde met oogen die flakkerden van haat naar dien zoo plotseling opdagenden vijand.

Zij twijfelde er geen seconde aan, of het moest een helper zijn van den geduchten avonturier.

Haar vingers gleden als kleine slangen naar haar handtasch, maar reeds klonk de stem van James Henderson dreigend :

— Blijf met je vingers van die tasch, juffie, want ik ben niet in een humeur om grappen te verdragen. Geef hier het ding !

Den nog half door den slag verdoofden Poiret met de rechter hand vasthoudend ont-rukte hij haar de tasch, en beval grimmig :

— Blijf hier zitten en verroer je niet, of ik sta niet voor me zelf in ! Bedenk dat ik zelf nog makkelijk kan raken, al ben ik vlak bij het huis !

Toen wierp Henderson Poiret als een zak over zijn schouder, en liep met snelle schreden op het huis toe.

Zonder zich te bedenken, trok hij aan de schel.

Toen ging hij terzijde staan, zoodat men hem niet onmiddellijk zou zien.

Niet zoodra hoorde hij de deur openen, of hij trad snel te voorschijn, plaatste zijn zwaren voet tusschen de kier, en duwde de deur open, Poiret als een schild voor zich uithoudend.

De man die daar in de schemerige gang stond, liet een soort van gebrul hooren, en greep naar zijn revolver, maar de verschrikkelijke vuist van den reus kwam met ontzettende kracht op zijn hoofd neer, en zonder een kreet te slaken zakte hij in elkaar.

De voordeur met den voet achter zich dichtslaaende en den lijkleeken Poiret nog altijd voor zich uithoudend, die in zijn ontzaglijke vuisten niets zwaarder woog dan een kind, ging Henderson verder, briesend als een leeuw, misschien niet zeer voorzichtig, maar vast besloten om het uiterste te doen, teneinde zijn meester en mijnheer Brand te redden, die hij had zien ontvoeren zonder den tijd te vinden, tusschen beiden te kunnen komen.

Hij had echter begrepen dat Poiret hier achter zat, en dat men Raffles zeker wel dadelijk gedood zou hebben, desnoods in de auto, als het niet in het voornemen van den schurkachtigen commissaris had gelegen, nog een onderhoud met zijn slachtoffer te hebben.

Van uit de verte had hij waargenomen, hoe de beide mannen het huis werden binnen gebracht, en toen had hij geduldig gewacht tot de tweezitter van Poiret zou komen opdagen, verborgen achter dicht struikgewas in een zijweg.

Binnenshuis brandde hier en daar reeds licht, en waar hij licht zag trapte Henderson met zijn zware laarzen, een deur open met de zachtmoedigheid en de voorzichtigheid van een dol geworden stier.

Reeds de tweede deur die krakend open vloog was de goede!

Daar waren vier mannen bijeen, en twee daarvan waren gewapend, en vlogen op, met hun brownings op de deur gericht.

Maar de stem van Henderson bulderde:

— Als jullie schieten, heerenboeven, dan schiet je in de eerste plaats je broodheer in flarden! Hij bedekt me wel niet heelemaal, maar je kunt hem toch moeilijk missen!

— Schiet niet! Schiet niet! hilde Poiret,

krimpens van ontzetting, en bleeker dan een doode. Gooi je wapens weg — we hebben den strijd verloren!

Toch poogde een van de bandieten nog langs den commissaris heen op het veel bredere lichaam van Henderson te vuren, en hij raakte den reus inderdaad licht aan de heup.

Maar voor hij die poging had kunnen herhalen, voelde hij van achteren zijn beide armen grijpen, hij werd als een veertje van den grond opgelicht, en hij kwam in een hoek terecht, zonder zijn wapen, dat Raffles hem met een ijzeren greep ontrukte had.

Maar op dat oogenblik scheen de kans toch nog te zullen keeren, want eensklaps riep een scherpe vrouwenstem:

— Laat mijnheer Poiret los, of ik schiet je dwars door je groote lichaam!

Flou was op den drempel verschenen, bleek maar vastberaden. Waarschijnlijk was zij door een raam of door een zijdeur binnen gekomen, en had den zwaargewonden bandiet diens brownings afgenomen, die zij nu in de rug van Henderson drukte.

Maar op het oogenblik dat de reus grommend en vloekend Poiret wilde vrijlaten, knalde een schot.

Flou slaakte een kreet van pijn, en kletterend viel het zware wapen uit haar kleine hand.

Raffles was bliksemsnel naar den wand gegleden, waarin zich de deur bevond, en had haar pols geraakt.

Zoodra zij het wapen liet vallen was hij bij haar, trok haar in de kamer, en zei op harden toon:

— Ik had je ook kunnen dooden, jij kleine feeks! En houdt je nu rustig, want ik heb niet veel lust om hier tijd te verknoeien! Heb je een auto, James?

— Ja Mylord!

— Bruikbaar?

— Puik in orde!

— Is deze schurk met een wagen gekomen?

— Ja, maar die is niet veel meer waard!

Hij is tegen een boom aangereden, en de vooras is totaal ontzet. Er is geen sprake van dat je er mee rijden kunt!

— Goed zoo! Brand, bindt dien kerel daar, die wil wegsluipen! en schiet maar gerust, als hij tegenspartelt!

Maar daaraan dacht de bandiet niet, toen hij zag dat de troeven werkelijk in handen van Raffles waren.

Hij liet zich kalm op een stoel vastbinden, en toen dit gebeurd was, zeide Raffles:

— Laat dien man nu maar los, brave vriend ! Hij is nog maar voor de helft een mensch ! Brand, de tasch met haar kostelijken inhoud ! Neem dien weer onder je hoede. Monsieur Poiret, ik neem nu ten tweede male afscheid van U — maar nu onder heel wat gunstiger omstandigheden, tenminste voor mij ! Ik herhaal wat ik een paar uren geleden in je kamer tot je zei : de tijd om te boeten is aangebroken. Bedenk dat je geen kans hoegenaamd hebt om aan je noodlot te ontkomen. De bewijzen van je schuld zitten in deze tasch, jij plichtvergeten schurk, die gemeene zaak maakt met het schuim van deze stad, inplaats van het uit alle macht te helpen bestrijden en uitroeien ! Vaarwel !

Poiret zonk machteloos op een stoel neer, terwijl de vrouw kreunend rondliep.

Op den drempel zeide Raffles nog eens :
— Zorg voor haar, jij lafaard ! En herinner je mijn woorden !

Maar Poiret poogde den dans toch nog te ontspringen. Nog dienzelfden avond schraapte hij alles bijeen aan geld en kostbaarheden wat hij maar kon, en vluchtte geheel alleen over de Fransche Grens naar Duitschland.

En toch ontkwam hij zijn noodlot niet.

Want een half jaar later, juist toen hij weer gerust begon adem te halen, trof hem in Dresden, bij den uitgang van een bekend nachtlokaal, een kogel uit de revolver van „de Krekel” midden in het hart.

De Franschman had zich gewroken voor den roof van de vrouw die hij lief had.

De volgende aflevering bevat :

PINDARUS 16 : 1.

^ ERSCHEENEN!

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Voor België:
2 francs.

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld werk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885